Центральна міська публічна бібліотека
м. Краматорська
Інформаційно - бібліографічний відділ
Сектор краєзнавства

Митці - закохані в свій край

Краєзнавчий нарис

Частина I

Краматорськ, 2020

Укладачі: **Загребельна А.М.**
Рибальченко О.Л.
Комп´ютерний набір **Загребельна А.М.**
Рибальченко О.Л.
Редактор **Труш Н.В.**

Митці - закохані в свій край: краєзнавчий нарис. Частина №1. [Текст] /уклад. А.М. Загребельна, О.Л. Рибальченко; ред. Н.В. Труш . – Краматорськ, ЦМПБ м. Краматорськ, 2020. - 144с.

Вступ

Шановні читачі! Дуже швидко біжить час, все змінюється в нашому житті, родині, країні. На щастя не стоїть на місці і творче життя нашого міста. З’являються нові імена поетів і письменників, інших творчих особистостей. Наші з вами земляки творять в різних областях літератури, мистецтва. Культурне життя краматорчан вирує і знаходиться у вічному пошуку.

До нашої великої радості величезна кількість запитів користувачів бібліотеки пов'язана з талановитими земляками. Багатьох цікавлять нові твори, факти з біографії, особисте знайомство з авторами. Творчі зустрічі проходять і в стінах бібліотеки. Ми завжди раді цим маленьким святам. Ретельно готуємося до них, намагаємося до кожного з наших героїв знайти свій індивідуальний підхід, щоб ці вечори були незабутні як для наших гостей, так і для митців міста.

Кожний з нас завжди чекає нових зустрічей з творчими людьми, з їхнім багатим внутрішнім світом, з їхнім почуттям прекрасного. Після таких вечорів кожний стає трішки щасливішим, мудрішим і духовно багатшим.

Творчі люди Краматорська - такі різні. Всі без винятку талановиті, добрі, скромні, наполегливі і ранимі.

І їх усіх об'єднує любов до рідного міста і краю. Ці почуття надихають до нових творчих досягнень, допомагають приймати важливі життєві рішення.

Потоки інформації змінюються і вимагають постійного оновлення. Ми спробуємо оновити і впорядкувати різні дані і факти про талановитих митців міста. Робимо ми це тому, що це потрібно і вам, читачам, і нам, бібліотечним фахівцям. Це великий пласт краєзнавчої інформації, яка завжди необхідна і завжди актуальна. Ми віримо в те, що вона буде цінна для наших майбутніх поколінь.

Пропонуємо вашій увазі першу частину краєзнавчого нарису «Митці – закохані в свій край».

Укладачі видання.

Абрамовський Віталій Федорович

Віталій Федорович народився в 19 лютого 1934 року в селі Магдалинівка Дніпропетровської області. Дитинство його припало на воєнне лихоліття.

З юних років писав вірші,оповідання, повісті, мріяв бути літератором, письменником. Але доля розпорядилася інакше: після закінчення Дніпропетровського гірничого інституту (1957) він став гірничим інженером-механіком. Працював на вугільних шахтах Ростовської області, Донбасу.

20 років Віталій Федорович віддав НКМЗ (1960 - 1980). Починав з майстра, потім заступник начальника, начальник механічного цеху №6, заступник директора заводу по серійному виробництву, головний інженер найбільшого машинобудівного підприємства в країні. Одна з відповідальних і важливих задач Абрамовського В. на НКМЗ це успішне створення унікального транспортного і настановного устаткування для ракетної космічної техніки.

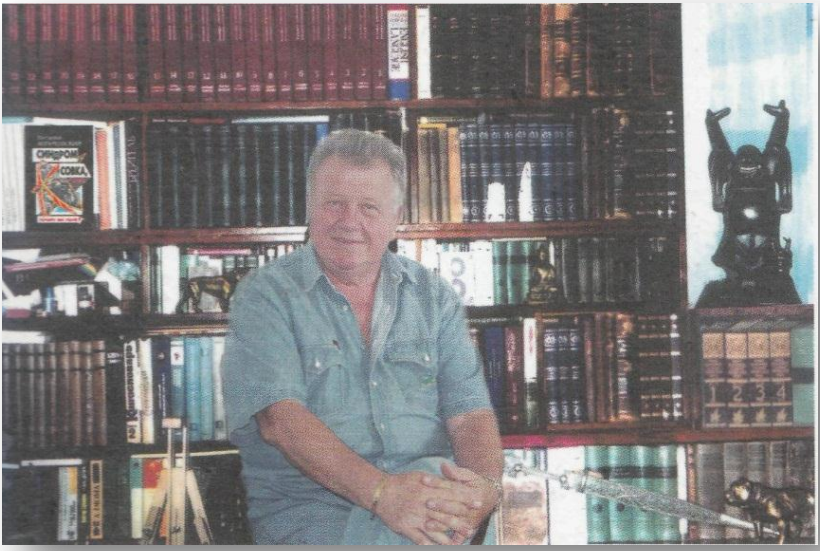

Подальша трудова діяльність: призначення генеральним директором Харківського «Турбоатома» (1980 - 1986), заступник міністра важкого

машинобудування СРСР по зовнішніх економічних зв'язках. Побував у багатьох країнах світу.

Але «божа іскра» літературної творчості не вгасала, чим би він не займався. Ще в шкільні студентські роки, в молодіжних газетах і журналах

В.Ф. Абрамовский
Художник И.И. Базилевский, 2004г.

публікувалися його вірші, оповідання, нариси.

Він є автором поетичних збірок: «Заря Турбоатома», «40 лет спустя», «Не жду награды от

судьбы»; прози «Синдром совка, или Почему мы такие», «На стреме», «Діагноз: Дача», «Горячка».

В документальному романі «Окрушины» герой проходить шлях від раннього дитинства до юнацького становлення. Автор ділиться своїм багатим життєвим досвідом та знаннями з області історії, мистецтва, а також тим, що тільки недавно стало можливим – розсекреченими таємницями ракетно-ядерного комплексу, який будувався у нашому місті на заводі НКМЗ. А ще Віталій Федорович пише чудові картини: натюрморти, пейзажі, а наш краматорський художник І.І. Базилевський написав його портрети.

Война

Война противна смыслу человека,
Как смерть противна жизни навсегда,
Мечта людей — достичь такого века,
Когда исчезнут войны без следа.
Пусть встанет мёртвый, сирота, калека

Свидетелем Всемирного суда,
Пускай из пепла, из огня, из снега
Сожжённые восстанут города;
Пусть говорят они, а их — мильоны,
Пускай в ушах живых немые стоны
Звучат проклятьем, стонами, мольбой;
Пусть не позволят смерти и увечья
Истории кровавою борьбой
Решать и жизнь, и судьбы человечьи.

Я от судьбы не жду награды

Я от судьбы не жду награды,
И жить и чувствовать спешу,
И, натыкаясь на преграды,
Не обхожу их, а крушу...
Во дни всеобщего лакейства
Ни разу чести не ронял
И никакого лицедейства
Ни перед кем не учинял.
Не гнул ни спину, ни колени,
Не славил, не лизал, не льстил,
Не повторял господских мнений,
Что думал, то и говорил,
За что страдал не однократно
От лжедрузей и от врагов.

Но не свернул с пути обратно
И до конца идти готов!

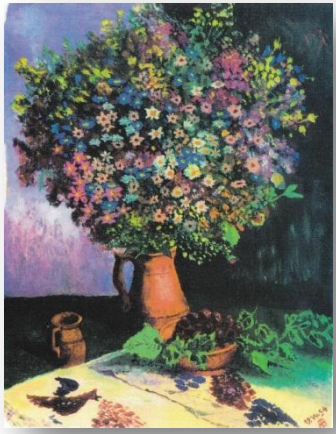

Капитаны НКМЗ

Средь правителей мелких, безликих
Много миль наш корабль прошел.
Знал лишь трёх капитанов великих —
Катеринич, Глазырин, Масол!
Были бури, шторма, ураганы.
Всё в тумане, не видно земли.
Но великие те капитаны
Наш корабль верным курсом вели.
Ни на миг не бросали кормило,
Точно шли на заветную цель,
И корабль, как бы там ни штормило,
Никогда не садился на мель.
Нет двоих уж... Но есть, слава Богу,
Тот, кто с нами величье обрёл,
С кем шагали всегда нога в ногу,
Наш Виталий Андреич Масол!
Его воля всегда приносила
И стране, и заводу успех.
Государственный разум и сила
Восхищали поистине всех!

Апонюк Валентин Якович

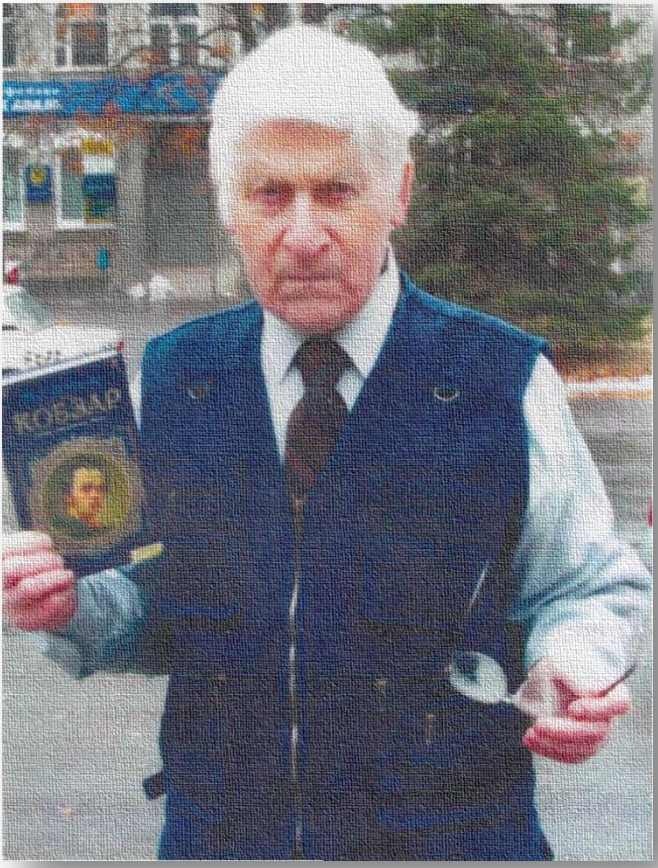

Валентин Якович народився 1 травня 1939 р. у Вінницькій області м. Іллінці. Батько у березні 1944р. загинув на війні, виховувала сина мати. В сім'ї окрім Валентина було ще троє дітей.

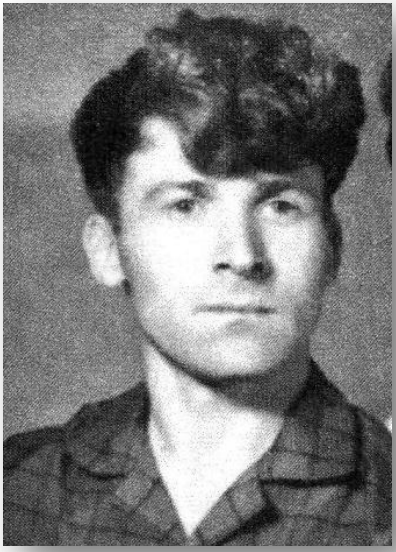

«У 1957 році я закінчив середню школу, а в 1962 році вступив до інституту Залізничного транспорту на вечірню форму навчання.

У 1963 році був призваний до лав Радянської Армії. Служив у Прикарпатському воєнному окрузі ПВО. Закінчив курси у школі молодих авіаспеціалістів з устаткування приладів бойових винищувачів. Тричі рятував пілотний екіпаж під час оголошення повітряної тривоги. За це був нагороджений трьома відпустками додому. Дослужився до сержанта, командира відділення з устаткування приладів. Мобілізувався у 1966 р. В цьому ж році відновився на другий курс інституту залізничного транспорту. Потім, у 1968 році перейшов вчитись до гірничого інституту на факультет автоматики і телемеханіки.

В цей період працював електриком на Південному машинобудівному заводі у Дніпропетровську. У 1971 році закінчив гірничий інститут за фахом інженер-електрик. У 1972 році перевівся працювати у

головному інформаційно-обчислювальному центрі ГІВЦ МЧМ УРСР інженером радіоелектронного устаткування.

У 1976 році призначений старшим інженером.

У 1986 переїхав до Краматорська, де до 1999 року працював майстром фрезерної дільниці заводу важкого верстатобудування

Віршуванням захопився змолоду, перебуваючи на службі в армії.»

У Валентина Яковича в творчому доробку є збірка віршів «Вітрило життя - Зорепад» (2015), друга - це вірші, покладені на музику, під назвою «Вінок пісень» (2015). Також в цій книзі надрукована «Автобіографічна сповідь. Корінь мого роду», книга «З чебрецевого поля» (2019), друкувався в міській газеті «Краматорская правда»

Черемшина

Черемшино, дівчино весняна,
Одіж в тебе з квіту полум'яна.
Ти мене чаруєш дивним цвітом
і дивуєш з диву дивосвітом.
Бачу обрій кольору калини,
При калині - червінь горобини...
Кличе в шлюб юнак свою дівчину:
Любощам - ні краю, ні почину.

Бачу, як твоя квітує врода...
Є тобі кохатися нагода.
Ти у мене в серці наче рана,
Черемшино, дівчино кохана.
Черемшино, дівчино весняна,
Одіж в тебе з квіту полум'яна.
Ти мене чаруєш дивним цвітом
І дивуєш з диву, дивосвітом.

На морі

Коли я буваю на морі
Воно не спокійне і все ж,
Мені співчуває у горі
І радістю ділиться теж.
Я морем захоплююсь разом,
З охватом у ньому води.
Воно ще ніколи, ні разу
Мені не робило біди.
Воно привітає, як треба,
Себе на проказ даючи.
Купається в морі півнеба
Й хлюпочуться зорі вночі.
Закоханий в море я змалу.
Не десь, не в якійсь далині,
Стою на помості причалу,
А марево моря - в мені.

Воропаєв Віктор Іванович

Віктор Іванович народився 10 листопада 1947 року в родині військовослужбовця в м Нерчинськ Читинської області. Батько родом із Воронежа, а мати з Дніпропетровська.

З 1962 р проживає в м Краматорську Донецької області.

З 1966 по 1970 рік служив на радянсько-китайському кордоні в бронетанкових військах Далекосхідного Військового округу командиром середнього танка. Учасник бойових дій на острові Даманський.

В цей же період почав творчу діяльність – публікації малюнків (навички живопису освоїв самостійно), оповідань, нарисів, віршів в армійських газетах і журналах.

Одружений, має двох дорослих дітей, двох онуків і правнучку.

До 1997 року активно займався спортом. Виконав нормативи Майстра спорту СРСР з гірського туризму та спортивного орієнтування. Багато подорожував.

Безперервний трудовий стаж 54 роки: учень ПТУ, верстатник, служба в Армії, тренер, рятувальник, художник-оформлювач, керівник будівельної фірми.

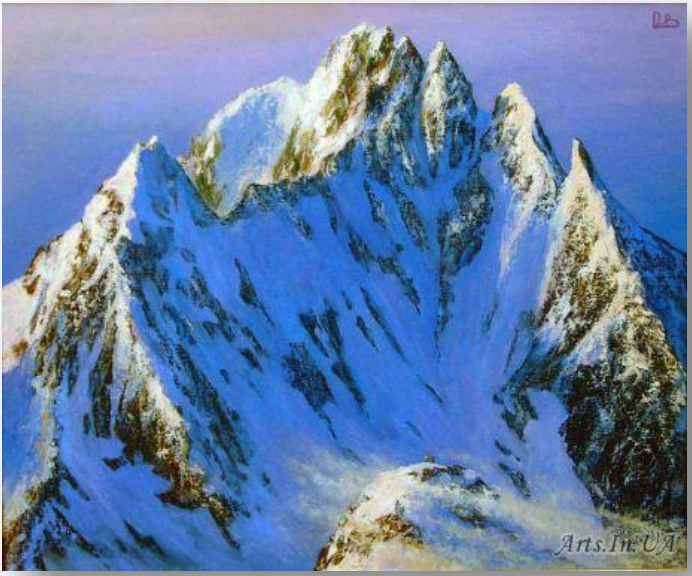

Талановитий художник-самородок, є автором більше ніж 100 картин. Нині пенсіонер.

Свої картини виставляє вкрай рідко. Дванадцять з них знаходяться в приватних колекціях: Краматорська, Одеси, Києва, Хабаровська, Москви.

У 1987 році був одним з художників, які оформляли інтер'єр літературного кафе центральної бібліотеки Краматорська.

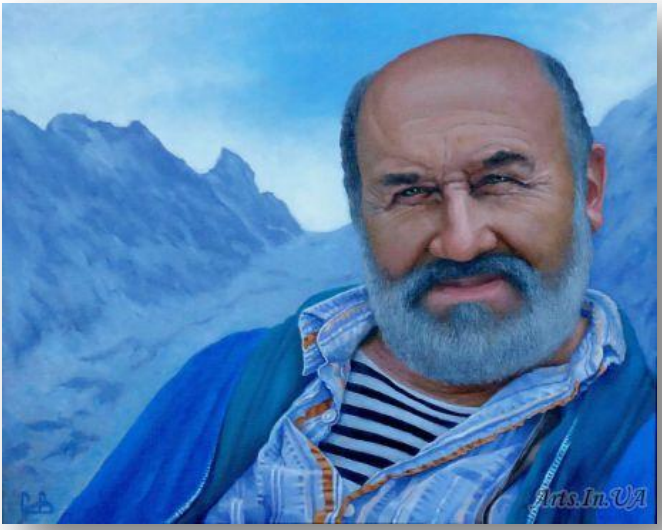

Полотна Віктора Івановича це живі пейзажі, дивно реалістичні, вони дихають своєю неповторною атмосферою і викликають відчуття захоплення.

На портретах - одухотворені, життєлюбні, цілеспрямовані люди. Поруч - ніжні до найдрібніших подробиць виписані натюрморти, зображені кращі

куточки нашого краю - Святогірськ, Брусіно. Але особливу увагу Віктор Іванович приділяє горам, які сам підкорив - це місця надзвичайної природної краси і гармонії.

Віктор Іванович часто супроводжує свої картини віршами, які вдало доповнюють мальовничі полотна.

Поетом називати себе не любить, але є членом Краматорського міського літературного об'єднання ім. Миколи Рибалка. Вірші Віктора Воропаєва опубліковані в поетичній збірці «От сердца – к сердцу Від душі до душі», яка присвячена 85-річчю з дня заснування Краматорського літературного об’єднання.

Под небом золотого лета.

Под небом золотого лета,
Вдоль Геги совершая путь,
На камень крайний у кювета
Присел художник отдохнуть.
Открыл этюдник, поднял кисти,
Чтоб с пользой время коротать,

Он без претензий к сфере истин,
Стал восприятие писать…
Широкой лентой с пыльным паром,
Ущельем суженным как щель,
В тени нагретой скальным жаром,
Дорога шла через туннель.
По ней абхаз к родне , в аул
Спешил порадовать наваром.
Его уставший серый мул,
Взлохматил пыль навозным шаром…
Склон, что напротив, был иной.
Там воздух полдня – чист и светел.
Он, весь от влаги голубой,
Рождал в себе прохладный ветер,
И хромы лиственных ветвей
Плюща, платана и березы,
Из фиолетовых теней
Всем обещали неги грезы.
Куда шел путник перед этим?
Зачем потратил столько сил?
Не для того ли, чтоб заметил
Он на привале красок пир?
От высоты до преисподней,
От жара скал, до хлады кров,
Рукой Всевышнего исполнил
Был мир людей как для богов.

Белалакая

Слоями жёлтые граниты
Твой лик украсили стенной,
И подчеркнули габариты,
Над водяною быстриной.
Немало, кто тех скал коснулся
В желанье одолеть твой рост,
В руках спасателей вернулся,
И - лёг под камень на погост.
На плитах их, тебя читаю,
Погибших имена шепчу.
Их смерть бедой воспринимаю,
Но всё равно к тебе хочу.
За Алибечку, над которой,
Стоишь у мира на виду,
Тропою каменной крутою,
К тебе сегодня я иду!..
...Своим желаньям потакая,
Другой парнишка щурит глаз...
Красавица Белалакая.
Любовь к тебе сильнее нас...

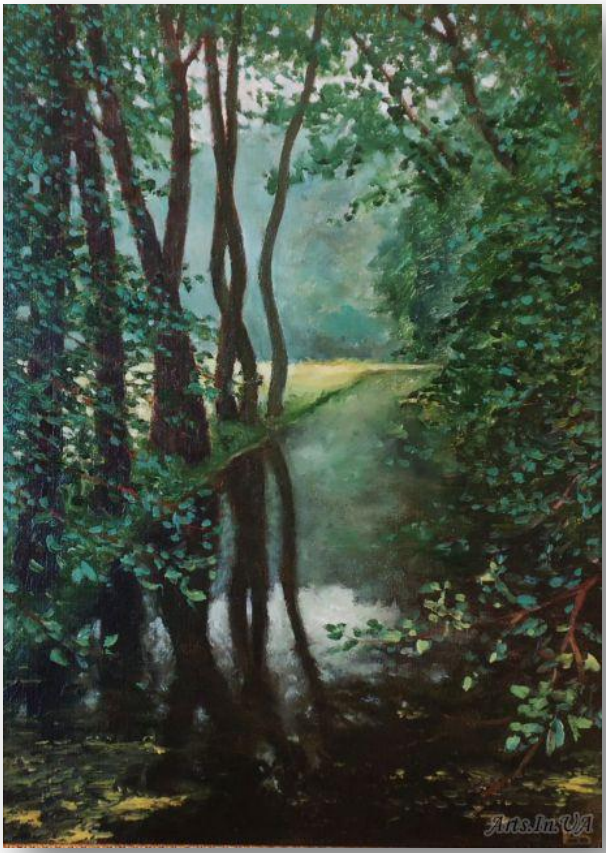

Незнакомка

Я сегодня встретил Лето!

И впервые, без труда

Отыскал в себе поэта,

Позабывшего года.

Мы с пиитом пообщались...

Поболтали над водой...
И стихи его остались
На холсте передо мной:
Облака, деревьев кромка,
В отражениях вода...
И - вся в белом, незнакомка,
Над излучиной пруда...

Королева домбая

Я узрел тебя снежно-холодной,
Королевой-невестою гор.
Увлечённый традицией модной,
До романтики жадно-голодный,
На фату твою поднял я взор,
А когда мы с товарищем верным
По снегам и по скалам скользя,
Обнимались с тобой, тпатя непвы.
Я сказал, что в такую стерву,
Как ты есть, не влюбиться нельзя.
Не обдуманной фразой сорвалось.
Разве может любить камень-лёд?!
Только рядом лавина промчалась,
Не задев... Ну, а мне показалось,
Что вершина согласье даёт...

Горы мои

Горы мои! Вы - в далёко-далёком.

С каждым днём расстоянье меж нами растёт.
Так непросто мне знать в быту однобоком,
Что ушел безвозвратно свиданий черёд.
Всё цепляюсь за прошлое, словно за скалы,
Мертвой хваткой держусь за последний уступ.
Фотографий мне старых и записей мало,
Чтоб вернуться туда, где я молод и глуп.
Мне бы воздух Ваш сладкий вдохнуть пред уходом.
Ослепительный снег на вершинах узреть.
Испытать бы терпенье и силы походом.
Но всё это осталось лишь только хотеть...

Доценко Юрій Тимофійович

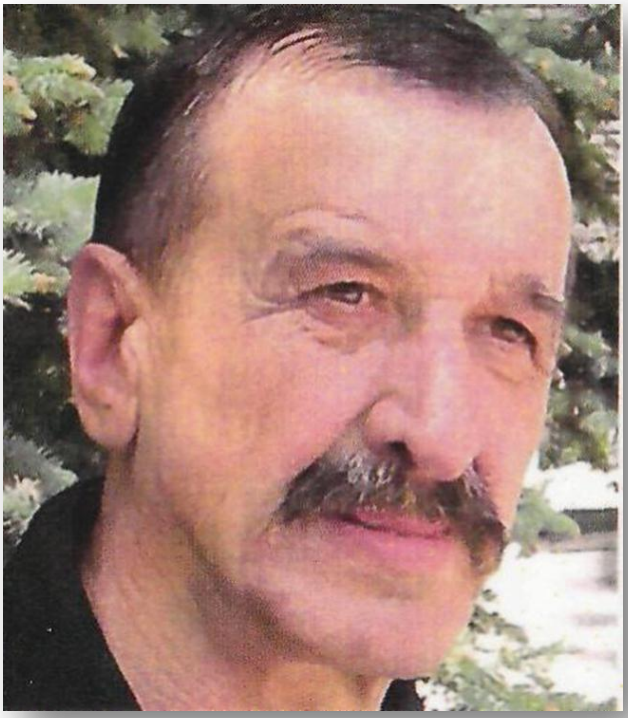

Юрій Тимофійович народився 19 вересня 1954 року в селищі Малотаранівці, що поблизу Краматорська.

Закінчив філологічний факультет Донецького Державного університету. Армійську службу проходив на Далекому Сході. Після армії викладав українську мову та літературу в школах Донеччини та Запоріжжя.

З 1978 року – на журналістській роботі. Працював у шахтарських багатотиражках, міськрайонних газетах, відомих періодичних виданнях «Голос України», «Донеччина», «Виробник України», відповідальним секретарем загальнонаціональної газети «Україна козацька»

Лауреат літературних премій імені Володимира Сосюри та імені Григорія Кривди, фонду Олекси Тихого, дворазовий переможець регіонального

фестивалю-конкурсу «Книга Донбасу»

Член Національної спілки письменників України з 1995 року

Перша збірка віршів «Літо чебрецеве» (1984), видавництво «Донбас».

Друга – «Дерев мотив глибинний»(1995), видало творче об’єднання «Лад».

Третю - «Золотий апостроф» (1998), видав у Донецьку Український культурологічний центр.

Благословляючи третю збірку віршів Ю. Доценка відомий поет Григорій Кривда написав: «Його слово правдиве, щире, співуче… Хай хоч за 10 років прибуде ще один український Соколов, Талалай, Орач, які, на жаль покинули суху донецьку землю. Хай, кажу,

прибуде і не відбуде з Донеччини Юрій Доценко, мій молодший побратим і чудовий ПОЕТ!»

Потім вийшли у світ книжки вибраних поезій «Осінні багаття», «Вереснева паморозь» (2007). В цих збірках яскраво проглядається відчуття національної гідності,патріотизму, любові до рідного краю, до України

Чи ми – народ? А, коли – так,
То треба пам’ятати,
Що славний пращур наш – козак,
Що Україна – мати,

Пізніше вийшли: збірка віршів «Талісман», добірки віршів для дітей, перекладів, публіцистичних розвідок - «Стусове коло», «Божа іскра Сави Божка», «Тихо довкіл Тихого», «Злетіла пісня від землі – у Всесвіт».

В 2012 році вийшла нова збірка віршів «Переступний вік». Вірші Юрія Доценка позначені живим почуттям, свіжим спостереженням над природою, плином людського буття. Вони свідчать про авторську оригінальність, своєрідність висловлення.

Вірші Юрія Доценка друкувалися у багатьох колективних збірках: «Крона», «Земле рідна, колискова», «Письменники

Донеччини», «Світ слова. Краматорська література в іменах», «Українські письменники Краматорська», «Мой город – мое вдохновение», «Лине слово над Тором», «От сердца – к серджу. Від душі до душі», «Я часто вспоминаю о войне» та інших; у всеукраїнських газетах та журналах («Літературна Україна», «Голос України», «Літературний Львів», «Україна молода», «Донбас», «Березіль»).

Слово Юрія Доценка йде від серця, від пережитого й осмисленого. Тому поетові найчастіше вдається пейзажна лірика, ліричні картини-мініатюри справжнього чуття.

Чіткою є життєва позиція письменника - **Українське слово.**

Багато років Юрій Тимофійович жив і працював в м. Донецьку, але в 2014 році повернувся до Краматорська, де проживає і сьогодні.

Останній шанс

(Дітям Тарасу та Богдані й майбутнім онучатам)

Разом з батьком хату звів,
Випестив садочок,
Рід продовжити зумів –
Маю сина й дочку.
Був коханим і любив –
В небі і при лузі,
Мав надійних ворогів
І зрадливих друзів.

Ніби й не даремно жив –
За прислів'ям майже!
Та, чим ближче до межі,
Тим на серці важче...
Щось таки було не так
На шляху життєвім –
Червоніє в помилках
Твір на вільну тему,
Що не встиг завчасно здати
На повірку Божу
А судьбу переписати
Начисто не можна…
Тішить лиш одне:
Внучатам
Маю шанс переказати,
Чого вчила рідна мати
Батьківською мовою

Серцями до вогню

Вони приходять тихо до вогню,
Мов дерева осінні - до криниці,
На посивілий пломінь подивиться,
Згадати знову молодість свою,
Згадати побратимів бойових,
Які, лишившись юними навіки,
Із-під гранітних дивляться повік
На світ оцей - тривожний і великий.
Вони приходять важко до вогню,
Немов до незагоєної рани, -

Останні із когорти ветеранів.
І згадують ту прокляту війну.
Завмерши в поріділому строю,
Стоять вони - фронтовики колишні...
Вони стоять серцями до вогню,
Що - вічний.

До витоків

Хреснику Сашку Говорусі під його 33-річчя

Іду в дощі,
Що від Дніпра заходять
Чубами хмар,
Шаблями блискавиць,
До витоків іду
Крізь непогоду -
До дивом не заораних криниць.
Повільно йду
Крізь розстані розпечені,
Немов читаю
Книгу при свічі,
Посеред ночі,
Як з полону втечею
Верта козак
До рідної Січі.
Невпинно йду
Лугами і степами,
Не зупинюся вже,
Не заверну
З дороги тої,
Що, неначе пам'ять,

Веде мене
У сиву давнину
Із сьогодення,
Де душі незатишно,
Бо заподілась кудись
Віра в завтрашнє,
Що бачилося
Світлим і щасливим...
Іду в минуле,
Щоб набрати сили,
Знайти й відчути
Родове коріння,
Й, отримавши
Віків благословення,
Рушати далі,
Маючи мету...
Іду вперед –
До витоків іду.

Дощі дитинства

Олегу та Віталію Біликам

Дощі далекого дитинства –
Весело-райдужні співці!..
А ми ховаємось під тином,
Немов промоклі горобці.
А нас до хат гукають мами:
«Мерщій, бешкетники, сюди!..»
Та ми гасаємо зухвало,
В калюжах гублячи сліди.

Згубили... По хатах осіли.
В полоні буднів живемо.
Вже мами назавжди спочили
На черзі - ми...
Та все одно,
Бува, задивимось у небо
На веселковий посміх і –
Ногою хлюп, як так і треба,
У лепетливі ручаї!
І ген з далекого дитинства
(Чи з неба?), ніби малюки,
Почуєм голос материнський:
«Чи не бешкетники такі?!»

Рідне місто (Майже пісня)
(Віктору Степурку,Володимиру Коцаренку,
всім землякам-краматорчанам.)

Тут моя родина, Тут моє коріння,
Тут росте калина –Символ України.
Де струменять Маячка і Біленька,
Впадаючи у повноводий Тор,
Із сивого далекого давненька
Зроста у сьогодення Краматорськ.
У Дикім полі, де у повен місяць

Біліє сумно Крейдяна гора.
Зелене місто у вогнів намисті
На берегах торецьких розляга.
Від східного козацького кордону,
Де неслись коні - дикі і баскі,
Сталевим кроком рушать дужі коні –
Тутешньої породи, заводські.
На Новім Світі, на Поляні Ясній,
В Соцмісті, на Іванівці й Горі
Зустрінуть вас завжди не самозванці,
А земляки - творці і трударі.
Де степом шумовить Комишувашка
І Всесвіт віддзеркалюють ставки,
Злітає в небо наша жайвір-пташка,
Співа весну, як і в усі віки.
А роботящі селища щовесни
Виносять крам свій на веселий торг.
Й, на сонці зранку просушивши весла,
Човном в майбутнє плине Краматорськ!

Дрига Людмила Петрівна

Людмила Петрівна народилася 11 жовтня 1947 року. в маленькому українському селі під назвою Сабівка, на Луганщині

Батько Людмили - росіянин, з берегів Волги, мама - українка. Вони познайомилися на дорогах війни, будучи зовсім юними, пройшовши через безліч випробувань долі.

Мабуть, одне з найбільш пам'ятних спогадів дитинства - запах трав: материнки і звіробою, чебрецю та м'яти, які з любов'ю збирала бабуся і заварювала з них чай. Балувати дівчинку було нікому. Це зараз дитини не здивуєш цукеркою, а тоді ласощами були гарбуз, запечений в духовці, і вареники з вишнями. Закінчила Зоринську середню школу (1965), де ще з дитинства почала писати вірші. У школі вчилася охоче. Улюбленим захопленням були книги і малювання. Пізніше, коли почала вести щоденник, в ньому з'явилися перші вірші. Це був її маленький світ. А в душі, як їй здавалося, завжди була великою мандрівницею

Після закінчення школи Людмила поступила в Куп'янське медичне училище, яке закінчила з відзнакою. Жила і працювала медсестрою в

Харківській області, Близнюківського району, с Червоне.

Незабаром Людмила Петрівна зустріла свою долю, і в 1970 році переїхала до Краматорська, де працювала медсестрою в одній з поліклінік міста. Після смерті чоловіка, було дуже важко. Людмила виховувала двох синів сама.

Але життя не стоїть на місці, залишається пам'ять. І підтвердженням тому є вірші Людмили Дриги. Як говорить сама поетеса: «Вірші - це найкраща фотографія моїх почуттів, яка не підвладна часу». А знайомство з відомим краматорським поетом, головою міського літературного об’єднання Миколою Рибалко ще більше надихнуло її до творчості. Дружба з ним підтримувала Людмилу Петрівну протягом тривалого часу. Не було жодного дня що б в її будинку не

задзвонив телефон і голос - Миколи Олександровича: «Я тільки привітатися ... Ти вже йдеш на роботу ? Щось у тебе настрою немає. Скоро свято, вірші приготувала ? ». Вже будучи тяжко хворим він пам'ятав про кожного.

Вірші Людмили Петрівни глибоко ліричні, чуттєві і ніжні. Пронизані світлими променями любові і добра.

Людмила Дрига - автор поетичних збірок «Росчерк крыла» (1996 г.), «Струны» (2005 г.), «Не обижайте суженых…» (2017). Друкувалася в періодичних виданнях та колективних збірниках Донецька і Краматорська: «Под парусами вдохновения», «Рапсодия души», «Прописано сердце в Донбассе», «Превратности судьбы», «Как сердцу высказать себя...», «Души высокая свобода», «Иду дорогою земной...», «Многоцветье имен», «Світ слова», «Я в серце поселю любовь», «Судьбою посланное слово», «Мой город – мое вдохновение», «Я часто вспоминаю о войне», «О нашем городе душевне слова», «Лине слово над Тором», «Я - женщина» (2019 р. Харьков).

Лауреат міських музично-поетичних конкурсів «Я люблю тебя, мой Краматорск».

Людмила Дрига - член літературного об'єднання ім. М. Рибалка.

У 2008 р. її твори внесені до антології «Україна. Російська поезія. XX століття» (м. Київ).

У 2011 році була прийнята в члени Конгресу літераторів України.

Лауреат міжнародного літературного конкурсу «Каплантіда» - 2012 р. Київ.

У 2014 році нагороджена почесною грамотою за вагомий внесок у розвиток культурно-мистецького життя міста, і в честь 80 - річчя літературного об'єднання.

Вірші Людмили Дриги про любов, про нелегку жіночу долю, пройняті інтимними хвилюваннями усамітненої душі, ідеєю доброти, правди, справедливості.

Счастливый день

Я не люблю
Ни шумного веселья,
Ни праздников,
Единственных в году.
Уехал цирк,
Сломались карусели,
И опустела лавочка в саду.
Но верится,
Что поздно или рано
Растает снег,
Закончится зима.
Земля залечит

Потихоньку раны.
Я этого давно хочу сама.
Счастливый день -
Возьму и нарисую...
И небо станет ближе
Звёздной ночью,
И ты тогда мне скажешь,
Между прочим:
- Какие звёзды... выбирай любую!

Благодаря и вопреки

Благодаря, конечно, Богу
Я в этот мир пришла не зря.
И вот иду, шагаю в ногу
Со временем - благодаря.
Тернистый путь у человека...
Стою у медленной реки.
Дай силы переплыть мне реку,
Её теченью вопреки.

Старуха

Когда-нибудь я буду старой,
Сентиментальной и седой,
Затворницею сухопарой
Среди поэм и мемуаров,
С краюшкой хлеба и водой.

Самой себе я брошу вызов
И паре стоптанных штиблет,
И с неоконченною визой
Я выйду в свет...
Неважно знать, что будет это:
Возможно, осень или лето,
А может быть, наоборот –
Зимы торжественный приход?
Присяду молча на скамейку.
Пройдёт весёлая семейка.
И вдруг услышу краем уха:
«Какая славная старуха!»

Другу

Когда сужается широкий круг,
И в прошлое уходит день вчерашний
Со старой болью и тоской щемящей,
Меня поймёт мой самый лучший друг.
Когда в пылу нечаянных обид
Я дверь закрою, окна занавешу,
Гордыню одиночеством утешу,
Меня он не осудит и простит.
И, может быть, не сразу и не вдруг,
Но солнце выйдет в золотой рубашке…
Зачем гадать напрасно на ромашке,
Когда со мною настоящий друг?
Пускай сужается широкий круг...

Полынь – вдовья трава

Такая долгожданная
За окнами теплынь,
А где-то за туманами
Цветёт трава полынь.
Годами запорошена,
Достойная мазка,
Среди травы некошеной –
Полынная тоска.
И лист, объятый полночью,
Не то чтобы красив...
Но сколько в листьях горечи,
И горько - нету сил!
И снова чьё-то имя
Я вскрикну сгоряча.
И всё-таки скажи мне,
Полынь-трава, ты чья?

Внуку

Ты ещё почти что крошка...
Разреши мне взять тебя,
У закрытого окошка
Подержать ещё немножко –
И волнуясь, и любя.
Нынче праздник долгожданный.
И звучит со всех сторон:
Ты сегодня самый главный,

Самый нежный и желанный,
С редким именем - Мирон.
Будут книжки и тетрадки,
И уроки букваря...
А пока что спится сладко
В детской маленькой кроватке,
На рассвете ноября.

Женщина

Этой женщине много лет.
И казалось бы, всё уже поздно...
Но когда зажигаются звёзды,
То в глазах отражается свет.
И у самой далёкой черты,
Может где-то, за лугом цветастым,
Кто-то снова подарит ей астры.
Эта женщина любит цветы.
И доверчива, и проста,
А простым посложнее на свете.
И когда поднимается ветер,
Плотно сжаты сухие уста.
Этой женщине снятся сны,
Где она - молодая, в росах.
Нет ответа. Одни вопросы.
И предчувствие новизны.

Дударчик Зінаїда Кузьмівна

Зінаїда Кузьмівна народилася 16 жовтня 1941 року в Новій Водолазі Харківської області. Пережила лихоліття Другої Світової війни і страждання в повоєнні часи.

1946 року сім'я переїхала до Краматорська і оселилася в селищі Ясна Поляна. Зінаїда росла в багатодітній, дружній, працьовитій родині. Її батько і мати дуже гарно співали, щовечора біля їхнього привітного двору збиралися діти, сусіди, односельці поспівати пісень, погомоніти, послухати останні вісті.

Навчання в Шабельківській середній школі розумній, допитливій, і життєрадісній від природи Зіні давалося легко й успішно. Жодне свято в школі, у Шабельківському клубі не проходило без її участі. Протягом 1957 – 1964 рр. дівчина брала активну участь у художній самодіяльності палацу культури ім. Леніна. Вона співала у вокальному гуртку, яким керував Лєсняк О.С., а згодом у заслуженій хоровій капелі (художній керівник Руденко І.Т.) Виступала разом із хором у цехах заводів, на майданчиках міста, на радіо, в Донецьку і Києві.

Лєсняк О.С. радив талановитій учениці отримати музичну освіту, але не судилося. Зінаїда поїхала вчитися до Слов'янська на бухгалтера. А на останньому курсі в один день захищала диплом у технікумі й складала іспити до Харківського Державного Університету, філіал якого тоді було відкрито у Слов'янську, на філологічний факультет.

Після навчання почалася складна, але самовіддана вчительська дорога. Працювала вожатою та

організатором позакласної і позашкільної роботи в Шабельківкській школі та в школі №33, учителем української мови та літератури у ЗОШ №25, методистом, завідувачем художнього відділу і художнім керівником будинку піонерів (ЦПР), роботі з дітьми віддала більше 40 років. Зінаїда Кузьмівна досвідчений педагог, відмінник народної освіти України, невтомний організатор, поет і публіцист, людина, яка своє серце віддала дітям, а душу – рідній землі. Девіз її життя – «Перш за все думай про Батьківщину, а потім про себе!»

Зінаїда Кузьмівна Дударчик – талановита поетеса. Вона є автором поетичних збірок «З кобзаревої криниці» (2001), «Сон колисоньку гойда» (2006), «Квітка любові» (2007) і «Роса Твоєї благодаті» (2012). Також є членом літературного об'єднання ім. Рибалка, лауреат регіонального літературного конкурсу «Книга Донбасу» в номінації «Дитяча книга». Зінаїда Кузьмівна - дипломант музично-поетичного міського фестивалю «Я люблю тебя, мой Краматорск», член обласної Спілки самодіяльних композиторів.

Збірка «З Кобзаревої криниці» - це жива розмова з Шевченко, роздум про минуле й сучасне України, долю рідної мови та української пісні.

Збірку «Сон колисоньку гойда» присвятила своїм дітям та онукам. Серед творів дитячі молитви,

колискові пісні, забавлянки, вірші, небилиці та загадки.

Збірка поезії «Квітка любові» - книга високої духовності та глибокого патріотизму. Авторка відтворює образ «калинової» України, яку любить за чудову природу, солов'їний спів, ліричну пісню.

Збірка духовних поезії «Роса Твоєї благодаті» це роздуми людини, яка дивиться на світ очима християнки, вірші звернені до людської душі, яка повинна очиститися й освятитися благородними помислами й діяннями, зєднатись із духовними прагненнями побожного народу і виклати в собі паростки надії на краще майбутне.

Неповторність збірок Зінаїди Кузьмівни в тому, що вони окрилені її чарівними мелодіями. Деякі вірші покладені на музику самою поетесою.

Її вірші надруковані в обласній поетичній збірці «Под парусами вдохновения», у міських колективних збірках «Сила могучая - НКМЗ», «Как сердцу высказать себя...», «Души высокая свобода», «Світ слова», «Я в серце поселю любовь», «Судьбою посланное слово», «Мой город – мое вдохновение», «От сердца - к сердцу. Від душі – до душі».

Зінаїда Кузьмівна і її вихованці пишуть вірші, оповідання, казки, створюють фольклорні картинки, пишуть сценарії свят, збирають, записують,

досліджують народні традиції, звичаї, обряди українського народу.

Впродовж ряду років (1991 – 1995) літературний гурток «Веселка» - переможець обласного і Всеукраїнських конкурсів Малої Академії Наук, дипломант V – IV Міжнародних фестивалів дитячої творчості «Підводні фантазії» (1994 – 1995 р.), володар срібної (1994) і бронзових черепашок (1995).

Краматорська поетеса Зінаїда Кузьмівна Дударчик щедро обдарована природою творча натура зі співучим голосом, поетичним хистом, умінням любити і бачити в людині й в усьому, що її оточує добро і неповторну красу. Вона – глибока патріотка рідної землі, палка захисниця рідної мови. Від її віршів віє щирістю, життєвою правдою, проникненням в суть людського щастя, яке не можливо без пошани дітей до батьків, без злагоди в сім'ї, без єднання людини з природою. Її збірки це справжній дарунок тим, хто закоханий у рідну землю, кого полонять цілющі звуки рідної мови, чия душа торкається історії українського народу, у кого в серці світиться вогник отчого дому та великої батьківщини.

Спішу до криниці

Криницю копали і тато, і мати,
Робочі мій прадід і дядько, і дід,

Згубилась стежинка до рідної хати,
В снігах заблудився, в жалю родовід.
Візьму я відерце, гайну попід гору,
Черпну із криниці живої води.
Водички скуштую - забудеться горе,
Вода, кажуть люди, спаса від біди.
З криниці нап'юся - матусю почую,
Бабусю згадаю - відерце несе. –
Скажи, місяченьку, чом доля бідує,
Коли теплий вітер весну принесе?
Весна летить в гості - здіймаються крила,
Пісні свого роду згадаємо знов,
Додому прилинем на сивих вітрилах,
Сніги-лід розтануть - зігріє любов.
Біжу до криниці у пізнюю пору,
Цілющу водицю спішу зачерпнуть.
Літа поспішають, летять швидко вгору,
Нап'ємся з криниці, щоб їх повернуть.

Серпень

У жнива мандрує літо,
Летить швидко на вітрах.
Духмяніє спіле жито,
Щастя світиться в очах.
Золотистий колос гнеться –
Він теплішає від рук.
В сяйну даль стежина в'ється –

Чути в праці серпня стук.
Над жнивами небо чисте,
Красне літечко не спить.
Дух землі святий, врочистий –
Благодатна хлібна мить...
Пахне хлібом усе зілля,
Йду я в простір навманець.
Тут пісням моїм привілля,
Серпню місяцю кінець.
У копиці склали сіно,
Ген.. .на сонечку блищить.
Відчиняє серпень сіни –
Скоро осінь прибіжить.

Співзвучність

Чуттям співзвучні Небо і Земля,
Пташиний гомін, туга журавля,
І захід сонця, чарівниця ніч,
І сяйво-місяць, що мережить піч.
Душі співзвучні луки і поля,
Робочий обрій літ з календаря,
Весняна злива, досвітку пора,
Акорд печалі, простору з добра.
Мені співзвучні хмари і зоря,
І голос друзів, щебет солов'я,
Пахучі трави, росяний настій,
Веселий ранок, сонячний напій.

Співзвучні серцю Сповідь і Причастя,
Любов, надія, віра в щастя.
Час обертає колесо життя,
Як осягнути всю радість буття?

В колисковій мові

В колисковій мові,
Зітканій з любові,
Радість, біль і казка,
Материнська ласка.
Сяє, як обнова,
Батечка розмова,
Жвава і весела
У містах і селах.
Лине вечорова
Бабусеньки мова.
Лагідна, співуча,
Як весна, пахуча.
Грає веселково
Дідусеве слово.
Від щирого серця
Ллється мед із перцем.
Люляй колискову,
Родинну розмову.
Сила - в коленім слові,
Щастя - у любові.

Україні

Україно, любий краю,
Я тебе щось не впізнаю,
Чомусь люд твій помарнів,
Занедужав, зголоднів.
Де духовність? Чом поділась?
Пісня-казка залишилась?
Рідну мову призабули,
Про родовід і не чули.
Загубили ми природу,
Милосердя, землі вроду,
Калісливую сльозу
І дівочую косу.
Співчуття, холодні роси,
Хліба - житечка покоси,
Не бентежать (най у сні)
Зорі ясні, солов'ї.
Пошли, Боже, сил – терпіння
Зберегти своє коріння!
Діток, Господи, спаси,
Їм світанок принеси!
Земле, рідная сестриця,
Ти одвічная живиця,
Дай з криниці Кобзаря,
Води чистої напиться!

Дятлікова Тамара Семенівна

Тамара Семенівна народилася на Сумщині в новорічну ніч з 1951 на 1952 рік. Коли дівчинці було півтора року, сім'я переїхала в м Краматорськ на постійне місто проживання. Навчалася в ЗОШ №17.

Закінчила машинобудівний технікум і курси машинопису. Працювала друкаркою в міському відділі народної освіти і в краматорському міськвиконкомі.

Писати вірші Тамара почала ще в шкільні роки. Перший її вірш було присвячено мамі і так і називався – «Маме».

Тамара Семенівна - автор шести персональних поетичних збірок: «Снежность» (1991), «Ожидание» (2002), «И послышится звон…» (2003),

«Жовтогорячий сад» (2004), «Осенняя молитва» (2005), «Картина маслом» (2016). Її вірші так само увійшли до багатьох колективних збірок: «Поиск», «Возраст любви», «Как сердцу высказать себя...», «Души высокая свобода», «Иду дорогою земной», «Многоцветье имен», «Світ слова», «Я в серце поселю любовь», «Судьбою посланное слово», «Мой город – мое вдохновение», «Лине слово над Тором», «От сердца - к сердцу. Від душі – до душі».

Поезія Тамари Дятлікової близька і зрозуміла кожному читачеві, особливо жінкам. В її віршах присутня магія і чарівництво справжньої поезії. Вірші щирі, відкриті. В її творчості не тільки глибина ліричних переживань, але і витриманість, форма, розмір, ритм.

Тамара Семенівна член краматорського літературного об'єднання імені М.О. Рибалка.

Дипломат обласного літературного конкурсу імені М.О. Рибалка в 2004 р.

У 2008 р. її твори внесено до антології «Украина. Русская поэзия .XX век».

У 2009 р. нагороджена Почесною грамотою краматорського міського голови за активну участь у літературному житті міста.

У 2011 р. прийнята в члени Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України».

В цьому ж році стала лауреатом міського музично-поетичного конкурсу «Я люблю тебе, мій Краматорськ» (1 місце в номінації «Лірика»).

У 2014 р. нагороджена Почесною Грамотою за вагомий внесок у розвиток культурно-мистецького життя міста і в честь 80-річчя літературного об'єднання.

Руки

Однажды мне
твои приснились руки,
Ни слов. Ни глаз.
А только нежность рук.
Боясь спугнуть их,
замирали звуки
И наших пульсов

робкий перестук.
Я их слегка
губами согревала,
Я их тепло
старалась сохранить,
Ночную тьму
беззвучно умоляла
Хоть на мгновенье
этот сон продлить.

Оранжевый сад

Как разгулялся ветер- забияка!
Промокшею листвой залепетал,
Сорочкой тонкой из ночного мрака
Вокруг меня тревожно зашуршал
И зашептал... а я ему не верю
И в дом свой одинокий побреду,
Напрасно осень пестрой каруселью
Кружит меня в оранжевом саду.
А в доме стены, пахнущие детством,
И памяти расплывчатый портрет,
И тень твоя с моею по соседству
Живет надеждой много- много лет.
А потому я ветру не поверю
И в дом свой одинокий побреду,
Напрасно осень пестрой каруселью
Кружит меня в оранжевом саду.

Зимний вальс

В ритме музыки ветры запели,
В зимнем вальсе кружатся снега,
Осторожно крадутся метели
И свирепствует в поле пурга.
Я сошью себе белое платье,
Белый локон пущу по плечу
И на крыльях лихого ненастья
На знакомый огонь полечу.
Полечу и, окошек коснувшись,
Прокричу твоё имя в метель,
И от этого крика проснувшись,
Ты, встревоженный, выйдешь за дверь,
И растают снежинки забвенья,
Лягут чистой росой на луга,
Забросает нас майским цветеньем
Ледяная, хмельная пурга.

Осенняя молитва

Что так горько внутри?
Да, конечно, листва задымилась...
Значит, осень опять
Затевает прощальный пожар.
Как сияла вчера!
А сегодня во что превратилась
Неземная краса,
излучавшая трепетный жар.
Что напомнила мне *

эта дымка белесой струёю? -
И дрожащий костер
затуманился едкой слезой...
Это было со мной.
Я горела в огне.
И не скрою,
Что ночами молюсь,
чтобы так не случилось с тобой.

Ода ветрам

Может быть я вправду ветрена...
Озорные ветра люблю.
Коль нахлынет тоска, немедленно
Лаской ветреной утолю.
Распахну пальто без стыдливости,
Пусть несётся воронье «кар»,
Но доверюсь ветреной милости,
Унимающей пыл да жар.
Снова осень мечты раскрасила,
Наважденья добавив снам,
Я чужую молву-напраслину
На расправу отдам ветрам.
Буду с ними в проулках прятаться
Да романсы петь по углам.
А они будут в пояс кланяться
И ложиться к моим ногам.

Максименко Олег Леонідович

Олег Леонідович народився 11 серпня 1963 року в селі Черкаське Слов'янського району Донецької області.

У 6 років разом з батьками переїхав до м. Краматорськ. З раннього дитинства майбутній поет переймався долею української мови. Навчався

спочатку у ЗОШ №24, потім у ЗОШ №22. В 10-му класі стали відчутні літературні здібності майбутнього поета і прозаїка, які помітила вчителька української мови та літератури. І саме тоді почав писати вірші українською мовою.

У 1986 році закінчив індустріальний інститут Краматорська. Потім служив в Збройних Силах на Південному Уралі. Після повернення з армії працював молодшим науковим співробітником в Краматорському індустріальному інституті. Потім - інженером-конструктором на НКМЗ і заочно вчився в аспірантурі індустріального інституту Краматорська.

Перший вірш надруковано в 1988 році в газеті «Металург Краматорська».

Олег Максименко любить свою країну, свій край. Пише вірші в основному українською мовою.

Поет друкувався в міських, а також в обласних газетах.

Олег Максименко входив до творчого осередку літоб’єднання, започаткованого українською поетесою З.М. Чабан.

У 1994 році вийшла збірка віршів цього колективу «Донецькі полини», куди ввійшли вірші поетів Краматорська, різних за віком, спеціальностями, але об'єднаних любов'ю до рідної України і її історії. Одним із співавторів цієї книги був і Олег Максименко.

Максименко любить рідну мову і пропагує національну культуру.

З цією метою в 1997 році він створює культурологічний центр при міському відділі культури. Центр займався пошуковою роботою літературно-мистецтвознавчого характеру, а також науково-дослідною діяльністю і налагодженням ділових зв'язків з українською діаспорою.

Ще Олег Максименко - член правління міської організації Краматорського Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Т.Г. Шевченка.

Ця людина дуже різностороння. Він займається також і краєзнавчою роботою – досліджує історію виникнення села Черкаське. Поет задався метою знайти джерела, що пояснюють назву цього села.

У 1997 році в газеті «Вісті» виходить його стаття «Слобода в степу», де О. Максименко наводить свої версії назви села Черкаське.

У 1999 році під редакцією О. Максименка вийшла книга «Шидловські вогні», написана уродженцями с. Черкаське. Вона присвячена трьохсотріччю з моменту заснування с. Черкаське Слов'янського району Донецької області. Книга складається з двох частин: перша частина – статті краєзнавчого характеру, друга – поезія.

У цьому ж, 1999 році, вийшла книга поета «Вклоняюся рідній землі».

Сюди ввійшли кращі вірші О. Максименка. Ця книга як би підсумок певного періоду творчості автора. Вона втілює в себе поетичну красу, яку особливо возвеличує якийсь чисто український склад викладу. Поезія Олега різноманітна. Вже по назвах частин видання можна визначити, про що пише поет. Він пише про любов до землі донецької, про героїв України, про нашу прекрасну природу, про любов, про те, як важливо знайти себе в цьому житті: У віршах автора – сміливість лексики, фарб, несподіванка образів і оригінальність мислення: На

два вірші Максименка «Україно моя» і «Хто я?» написав музику керівник ансамблю «Зарево» ДК і Т НКМЗ Заворотний.

Творчість поета багатотемна – це вірші про природу, про наших чудових людей України, філософські міркування про зміст життя.

У 2001 році вийшла краєзнавча книжка Олега Максименка «Крізь млу до світла». Це серйозна праця автора, його дослідницька робота по історії створення Краматорської організації «Просвіта», яка спрямована на відродження традицій рідного українського слова. Вона заповнює ще одну білу пляму в історії рідного краю. У ній дані імена наших краматорчан, які зіграли достатньо помітну роль не тільки в самому товаристві «Просвіта», але і в українському суспільному житті зокрема.

У 2004 році вийшла збірка «Степные рассветы», яка вмістила в себе російськомовні поезії автора.

2009 року побачила світ чергова збірка поезій О. Максименка «Співи степу», та книга історичних нарисів «ВАТ «ТИСО»: шаг в XXI век», присвячена історії НДІПТМаша і дослідного заводу ВАТ «ТИСО»

«За обрієм» (2013 р.) - друге краєзнавче дослідження, що присвячується краматорській міській організації ВУТ «Просвіта» ім.. Т.Г.Шевченка і розповідає про її історію та дільність

Людина, закохана в свій край, в його культуру і традиції, Олег Максименко веде об'ємну картотеку українських письменників Донбасу. «Українські письменники Краматорська» (2014) це результат багаторічної ґрунтовної дослідницької праці Олега Леонідовича. Довідник-антологія, який охоплює великий історичний період - 1868 – 2013 рр.

Вірші Олега Леонідовича друкувались у багатьох поетичних збірках: «Світ слова», «Мой город – мое вдохновение», «Лине слово над Тором», «От сердца – к сердцу. Від душі – до душі».

Максименко О. є членом національної краєзнавчої спілкиУкраїни з 2009 р.

Олег Леонідович Максименко багато років є членом Літературного об'єднання ім. М. Рибалка, а з 2017 року є його керівником.

У 2016 р. лауреат премії ім. Петренка м. Слов'янськ, нагороджений медаллю за перше місце в номінації «Поезія»і з врученням сертифікату лауреата премії за перше місце, посвідченням до цієї медалі та грошовою премією.

У 2017 р. Максименко О.Л. став лауреатом регіонального літературно-мистецького фестивалю «Кальміус» (приймали участь Харківська, Донецька, Луганська, Запорізьська і Днепропетровська області), який проходив у Краматорську, за книгу «Українські письменники Краматорська» отримав спецприз.

Для поезії Олега Максименка надзвичайно потужним є поняття пам'яті – родової, історічної. Вона увібрала в себе, здається, усі вічні образи, які у кожного українця асоціюються з його батьківщиною. Образ України для поета – це краса природи, її солов'їна мова і чарівна колискова пісня, свята козацька земля і міцний славний народ.

Зараз Максименко О.Л. працює начальником ковальско-термічного цеху на ВАТ «НВП Краматорський завод енергетичного машинобудування».

Хуторянка

Там, де обрій казковий
Чумакує собі,
А струмочок невтомний
Щось шепоче вербі.
Покохав я дівчину,
Хуторянку мою,
І за нею в безодню
Я без думки піду.
І в проміннях багряних
Я її обійму,
На вітрилах весняних
До зірок піднесу.
І коханій світання
Подарю польове,

А вона, мов сіяння,
До рамен припаде.
Мов життя візерунок,
Хуторянці моїй
На вуста поцілунок
Подарую я свій.
Покохав я дівчину,
Хуторянку мою
І за нею в безодню
Без вагання піду.

Я шукаю людину

Серед долі барханів,
Царства злоби та гніву,
По обличчах зухвалих
Я шукаю людину.
Бо втомився душею
Від хурделиць кривавих,
І серденько спокою
Вже не баче, у ранах.
Де не гляну я в очі,
Всі чужі і далекі,
Наче темні узлісся,
Криють землю без межі.
Я шукаю людину
Серед кулі земної
І в добро все ж я вірю,
І, здається, знайду.

* * *

Ти, моя Україно, ясна,
І Славута, і Лавра твоя-
Найсвятіші у світі слова,
Батьківщино, ти вільна моя.
Від Дінця до Карпат простяглись
Мальовничі козацькі степи,
І на вірність тобі присяглись
Старовинні фортеці міцні.
І зоря пломеніє з рамен,
А з очей синьооких твоїх
Бурштинові джерела здавен
Виграють на бандурах гучних.
Ти, моя Україно, ясна,
І Славута, і Лавра твоя-
Найсвятіші у світі слова,
Батьківщино, ти вільна моя.

Онацька Галина Миколаївна

Галина Миколаївна народилася 19 вересня 1966 року в мальовничому українському селі Велика

Любаша Рівненської області. Тут же навчалася в школі.

В дитинстві Галина допомагала мамі виконувати різну роботу по господарству, залюбки бігала до лісу збирати гриби та ягоди.

В четвертому класі написала перший свій вірш.

Після закінчення школи, в якій вона добре навчалась, вибір Галини нікого не здивував, вона

обрала навчання в Рівненському педагогічному інституті на філологічному факультеті. І вже на першому курсі вірші були представлені нею широкому колу серед студентів. Будучи студенткою захоплювалась туризмом, де і зустріла своє кохання. Вадим на той час уже закінчував інститут водного транспорту, тому після одруження Галині довелось змінити місце проживання на Краматорськ, та продовжити навчання в Слов'янському педагогічному інституті.

Галина Миколаївна щаслива мама, разом з чоловіком, який є ліквідатором Чорнобильської аварії, виховали чудових дітей - доньку Вікторію та сина Олександра. Сім`я для Галини Миколаївни завжди була надійною опорою, підтримкою.

Всі вірші поетеси - це спроба донести до читача свої думки, емоції, переживання. Особливо її вразили події в нашій країні, а саме війна на Донбасі, де вона і проживає.

Ліричні вірші Галини Миколаївни дуже мелодійні. Тому деякі з них покладені на музику актором – співаком Київського театру Музичної комедії В'ячеславом Чорним. Це чудова лірика, сповнена любові до батьків, та рідного краю, а також віра в перемогу добра над злом. та про щасливе майбутнє нашої неньки України

Онацька Галина Миколаївна є авторкою таких поетичних збірників «Попереду життя» (2016), «Незримий шлях моєї долі» (2016), «Іволзі весна наснилась» (2017), «Весна не може не прийти» (2017), «Спиніть війну» (2017), «Осінні міражі» (2018), «Сонячне джерело» (2019), «Крок у безсмертя» (2020).

Її вірші також були надруковані у збірках української поезії «Він, вона і війна», «Енциклопедія сучасної літератури», «Огні горять», «Нас світло правди кріпить і єднає», та в альманахах «Галактика любові», «Серце Європи», «Скарбниця мудрості», «Я дякую тобі», «Ковток життя», «Думки романтика», «Поетична топоніміка»

Поетичні збірки «Спиніть війну» і «Осінні міражі» було відзначено дипломом та Галину Миколаївну визнано лауреатом загально – національного конкурсу

«Українська мова – мова єднання» у номінації «Рубежі подвигів й безсмертя», а книга «Іволзі весна наснилась» була відзначена дипломом лауреата конкурсу у номінації «Країна, витоки, родовід». Організатори конкурсу Національна спілка журналістів України та Одеська регіональна спілка журналістів .

На першому літературно – мистецькому конкурсі ім. Всеволода Нестайка диплом Першого ступеня у номінації «Поезія» Онацька Г. отримала за видання «Осінні міражі».

«Галина Онацька належить до тих поеток, слово яких має особливо значущі етичні виміри, вони простежуються у всьому: в пейзажних віршах, громадській, інтимній ліриці і навіть у гуморі. Безперечно, її вірші наснажені романтичним світовідчуттям, довірливим і навдивовижу сонячним. Звідси - етична цільність, виразно жіноча, часом зовсім непомітна але така пронизлива і всеохоплююча…» (Віктор Крупка, письменник).

Чорнобривці росяні

Квіточка до квіточки - чорнобривці росяні
Розрослись, розніжились в рідному саду.
Встану я ранесенько і ногами босими
У садок по стежечці маминій піду.

Сонце вже умилося, втерлося хмариною,
Золотим проміннячком гладить теплий цвіт.
Пахне чорнобривцями, м'ятою, калиною.
Я ж в дитинства радісний зазираю світ.
Кучеряво стеляться сонцем оторочені,
Гріє душу спогадом теплий оксамит,
Ніжністю і ласкою щедро позолочені,
Стали оберегами від всіляких бід
Чорнобривці лагідні, чорнобривці мамині
-Літечка яскравого незабутній щем.
І в краю далекому буду серцем з вами я,
Чорнобривці зоряні, скупані дощем.

Кохання переможе

Неминучість диктує розлуку,
Невідомістю долі лякає.
Дай, коханий, твою мені руку,
Я не зможу без тебе, я знаю.
Цвітом в серці навік залишайся,
Не покинь мене ні на хвилинку.
Теж без мене не можеш, зізнайся,
Я не просто життєва сторінка.
Не минеться, не пройде, не кане,
Ми давно це свідомо відчули,
Я з тобою назавжди, коханий,
Де б тепер ми у світі не були.

Я відчую твій біль, подих кожен,
Я почую, як серденько б'ється,
А кохання усе переможе,
Із тобою навік моє серце.
І коли йдеш, коханий, до бою,
Я молюся, хоч гірко й тривожно.
Помираю й воскресну з тобою,
Бо кохання усе переможе.
І нехай вороги навісніють,
Ти, мов криця стоїш на сторожі
-України і захист й надія.
Вір: кохання усе переможе!

Мій Краматорськ

Мій Краматорськ - перлиночка Донбасу,
Натруджений, доволі бід стерпів,
Ти вдосталь пережив в горнилі часу:
Руйнації і стогони боїв,
Не оминули і голодомори
І неприємний осад підлих зрад,
Вже не одне переживав ти горе,
А завжди мріяв розцвісти, мов сад.
Ростив ти парки, зводив світлі храми,
Тобі хотілось радості й добра,
Ти не схилився низько під вітрами:
Свободи й волі вірний шлях обрав.

Торець Казенний води швидкоплинно
Від Краматорська у Донець несе.
А Краматорськ - то рідна Україна,
І в цьому слові сказано усе.

Пробачення

Ми всі не ангели, далеко не святі...
Крізь час не бачим, майбуття не знаєм.
З собою наодинці, в самоті
Усім незгодам винного шукаєм.
Усе буває... Й совість дотина,
Та перший крок зробити не під силу.
Не помічаєм, як життя мина,
І тих, що любим, забира в могилу.
І вже не скажем віч-на-віч: «Пробач!»
Дрібні образи, хто у цьому винен?
Ну, а тоді вже плач, а чи не плач –
Вже не повернеш, вже нема ЛЮДИНИ.
Багато разом пройдено було...
А пам'ятаєш ті щасливі миті?
Як шкода, що минуло все, пройшло!
Так мало дорогих людей на світі.
І, може, ще не пізно все вернуть.
Забути гордість, трохи стати м'якше...
Бо рідні і близькі нас завжди ждуть,
Вони нас люблять... Ну, а як інакше?

Орлова Галина Исаківна

Галина Ісаківна народилася 25 січня 1946 року в с. Ганівка, що поблизу м. Слов'янська. Батьки за професією були інженерами, в сім'ї зростало двоє

дітей - Галина та її сестра. Раннє дитинство провела в Естонії, там же закінчила початкову школу, а далі навчалася в краматорській школі №12. Навчання давалось легко, дуже любила математику, а крім цього захоплювалась малюванням. та складала вірші. Перший свій вірш написала, коли їй було десять років. Після закінчення школи мріяла про журналістику або науку. Поступила до інституту (КІІ). Після другого курсу вийшла заміж. Закінчила інститут. Галина Ісаківна інженер за освітою. працювала конструктором на НКМЗ. Поетеса щаслива мама, разом з чоловіком виховали двох доньок.

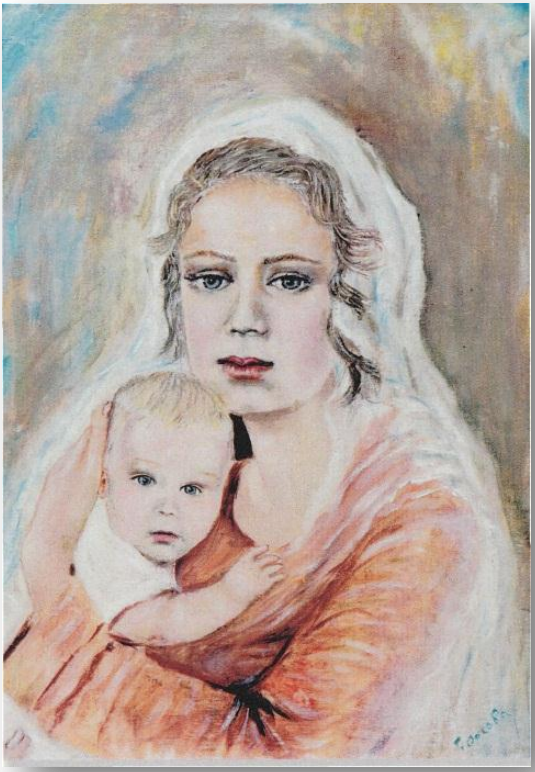

З 2003 року член творчого об'єднання художників Донецької області «ТОХНУ». У 2008 році присвоєно звання «Майстер образотворчого мистецтва».

Персональні виставки в Краматорську, Донецьку, Крим Севастополь-Бахчисарай. Численні колективні виставки в. Краматорську, Донецьку, Слов'янську, Києві.

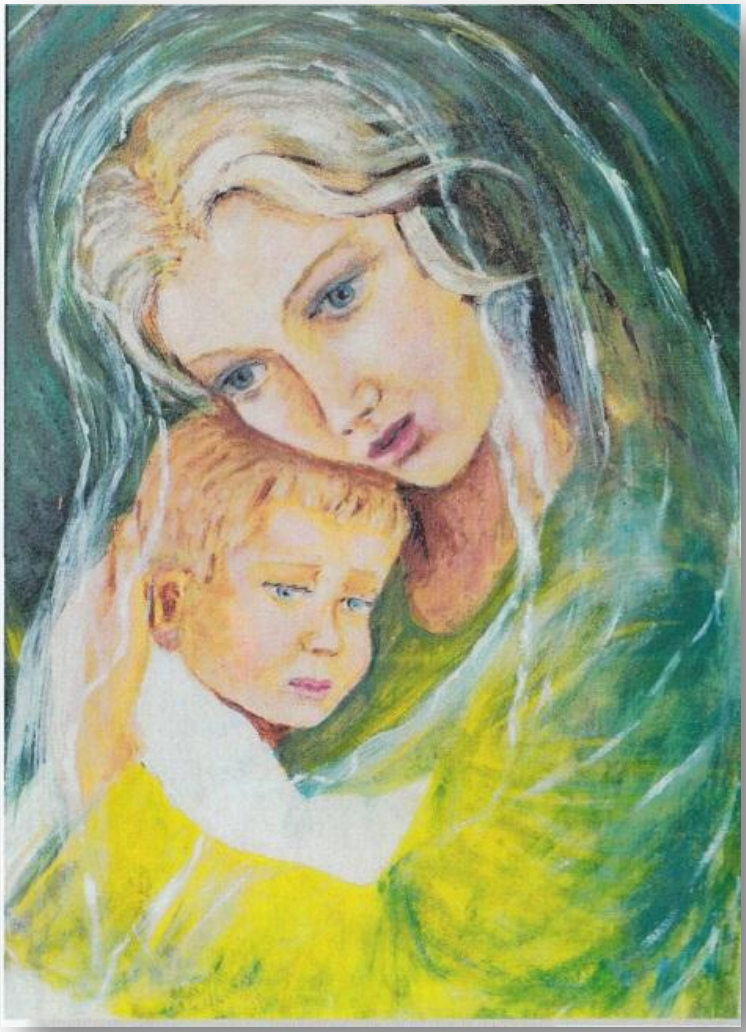

Член літературного об'єднання ім. М.О. Рибалка.

Член Конгресу літераторів України.

Автор поетичних збірок: «Пульс жизни, пульс сердца моего» (2002), «Земля моя прекрасная»,

«Жизнь - это что?" (2005), «Храмом иду земным» (2019).

Друкувалася в колективних збірках: «Под парусами вдохновения» (2005), «Живу любовью» (2007), «Прикосновение» («2007), «Как сердцу высказать себя» (2008), «Души высокая свобода» (2009), «Иду дорогою земной» (2011), «В предутренний час» (2011), «Многоцветие имён» (2011), «Світ слова» (2011), «Биение сердца моего» (2012), «Судьбою посланное слово» (2013), «Мой город, моё вдохновение» (2013), «Я часто вспоминаю о войне» (2014), «Музыка слова» (2016), альманах «Писатель года 2017» (2018), «О нашем городе» (2018), «Литературная мозаика» (2018), «Лине слово над Тором» (2018), «О нашем городе душевные слова» (2018), «От сердца к сердцу. Від душі до душі» (2019).

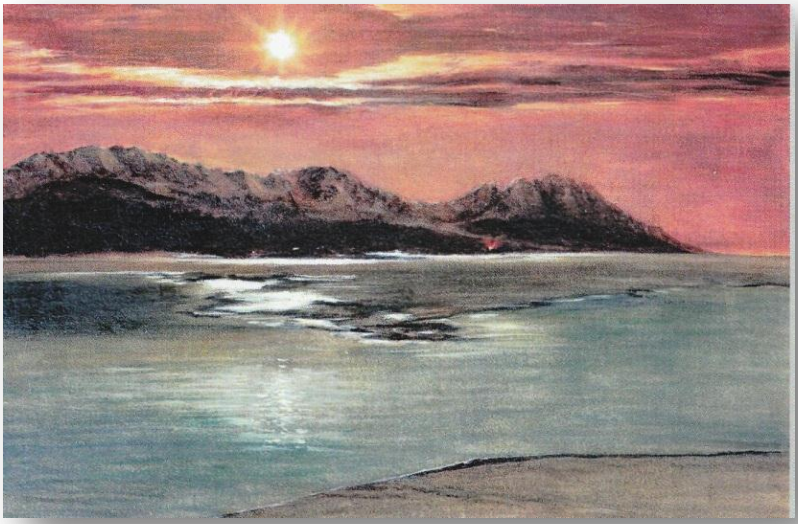

Галина Орлова не тільки поетеса, а й чудова художниця. Вона ділиться своїми думками в картинах, в пейзажах, вчить бачити красу, яка поруч - це улюблені куточки рідного Краматорська, а в портретах, особливо жіночих, - це краса, ніжність, доброта, жіночність

Персональні виставки

Донецьк (2005)
Донецьк (2006)
Художній музей м Краматорська (2006)
Художній музей м Краматорська (2007)
Художній музей м Краматорська (2008)
Донецьк (2008)
Крим, міста Севастополь - Бахчисарай (2010)
Художній музей м Краматорська (2010)
Художній музей м Краматорська (2011)

Колективні виставки

Обласна виставка «Барви Донеччини» (2003)
«Весняний вернісаж», м Краматорськ(2004)
«Рідний край», м. Донецьк (2006)
«25 років натхнення», м. Донецьк (2007)
Донецький обласний художній музей (2007)
«Духовність», м. Донецьк (2010)

«Духовність», м. Донецьк (2011)
«Муза натхнення», м. Донецьк (2013)
Ірпінський госпіталь, м. Київ (2014)
Річний калейдоскоп проекту
«Сад Любові та Радості», м. Київ (2016-2017)

Автограф

Утро раннее...зорька алеет...
Может, звёздочка в небе зажглась,
Оттого, что в лучах Водолея
Я в крещенский мороз родилась.
Потому и люблю я белый

Моего Водолея цвет.
Забросал он рукою смелой
Хороводом снежинок весь свет.
Иорданской студёной водицей

Окропил и сказал мне: «Живи!
Радость жизни дарую сторицей.
Будет туго - меня позови».
Ты, наверно, мой ангел-хранитель.
Чистый воздух - стихия твоя.
Справедливости вечный воитель.
Я, конечно, частица твоя.

Мудрость

Мудрость часто видят в хитреце:
На счёт три - он попадает в дамки.
Кто-то видит мудрость в подлеце:
Вокруг пальца всех и - роскошь в замке.
Только мудрость - чистый вдох без зла,
Чтобы камень снять с чьего-то сердца.
Мудрость: знать - Земля у нас одна
Коль пожар, то не бросать поленца.
Чтоб полёт души не продавать,
Чтоб тепло её не остывало.
Из Мечты и Света Дом создать –
В этом мудрость и начал начало.

Дочерям

Дочери, вы ветви мои вешние
Я всегда душой молюсь о вас.
И не меньше, а, пожалуй, больше,
Чем в далёкий рождества ваш час.

И печально мне от всех ваших печалей.
И тревожно мне от всех ваших тревог.
И, порою я совсем не сплю ночами,
Думая, как защитить от бед порог.
В ваше благородство верю, дочери.
Будьте честными в душе перед собой.
Потому что ощущенье радости
Исчезает вмиг от подлости любой.
Не прожить всю жизнь, конечно, по расчёту.
Но не сделайте ошибки роковой.
Берегите по большому счёту
И семью, и счастье, и любовь,
И отца, и мать, и честь, и совесть,
И талант свой, и тепло сердец.
Это - жизни соль, и смысл её, и прелесть.
Только это ценит в нас творец.

Лицемерие

Лицедейство и лицемерие –
Раздают их люди немерено.
В маске вот госпожа неискренность
Говорит так сладко, так искренне.
И порой лицемер побеждает.
Перед ним люди шляпы снимают.
А святая наивная дружба
В тень ушла и как будто не нужна.
Прав, конечно, Булат,

Призывая Комплименты дарить, потакая.
Говорить бы их только искренне,
А людей любить, да воистину.
А как часто мысли паршивые,
А он дарит улыбочки лживые
И при этом губами липкими
Раздает поцелуи хлипкие.
Или тост произносит заздравный,
Пряча взгляд свой при этом коварный.
Обходительность - да!
И тактичность.
Но не лесть.
Лесть, по мне, неприлична.

Рибкін Володимир Васильович

Володимир Васильович народився 1 серпня 1947 року в місті Костянтинівка, в родині військового.

Його батько Рибкін Василь Васильович пройшов дві війни: фінську і Другу Світову, закінчивши війну старшим лейтенантом. Мама, Лідія Марківна, уродженка Полтавської області.

У 1950 році батька запросили на завод КЗТС, і вся сім'я переїхала в м Краматорськ.

Володимир Васильович навчався в ЗОШ №12, де закінчив 8 класів. Тоді хобі хлопчика була фантазія, він міг годинами на прохання хлопчаків розповідати

продовження пригодницького фільму, який тільки що пройшов по екранах країни, або придумати правдоподібну історію, яку видавав так, немов сам був у цій гущі подій

Закінчивши вісім класів, вирішив вступати в ремісниче училище №14, на слюсаря-збирача, але групи вже були набрані.

На прохання батька його взяли учнем лекальника редукторного цеху НКМЗ. Де Володимир і пропрацював до самого призову в армію, одночасно навчаючись у вечірній школі для робітничої молоді.

Служба проходила в Краматорській дивізії, яка

звільняла місто від німецької окупації і яка дислокувалася тоді в Тирасполі, протягом трьох років

(1966 - 1969). Тоді ж його замітку вперше опублікували в окружній газеті «Защитник Отечества».

Таких публікацій було небагато, але, напевно, саме вони були тими першими цеглинками фундаменту його творчості.

Демобілізувавшись, повернувся в рідний редукторний цех - інструментальником.

Тоді ж зустрів свою майбутню дружину Світлану, на якій одружився в 1971 р. У квітні 1973 року народився син Андрій (сьогодні Володимир Васильович - щасливий дід чотирьох онуків).

У грудні, цього ж року відбувся його дебют в Краматорську - в газеті «За технічний прогрес» надрукували його розповідь «Пам'ять». Перші слухачі цієї розповіді були редактор газети Шатилов Микола Іванович, кореспонденти Олещенко А. і Майборода В.

Далі офіційне запрошення в літературне

об'єднання при музеї НКМЗ (1974 р.) від Анатолія Трохимовича Шевченка, одного з авторів книги «Новокраматорцы». Відбулися знайомства з Олександром Пахомовим, автором художнього роману про будівництво НКМЗ «Главный привод», а також з Сорокіним В., Зайцевим А., Зоріною В. Близько був знайомий з талановитими журналістами, поетами та письменниками: Борсуковим Володимиром, Плуталовим Олегом, Лобінським

Станіславом, Пікаловим Віктором і Горовим Леонідом.

Пізніше став членом міського літературного об'єднання під керівництвом М.О. Рибалка, яке зараз носить його ім'я.

Після закінчення технікуму (1971-1974) працював майстром на крупно-токарній ділянці редукторного цеху НКМЗ, на заводі ЕМСС. В даний час знаходиться на заслуженому відпочинку, але продовжує працювати в ВПТУ №123.

Друкувався в газетах «За технічний прогрес», «Текхнополіс», «Краматорская правда», «Академія» (ДДМА), в колективних збірниках «Долею надіслане слово», «Від серця - до серця. Від душі - до душі», «Лине слово над Тором». Автор романів, повістей, оповідань: «Параллели», повісті «Третье плечо» (2016), «Я с тобою, мама» - повість і добірка оповідань, «Женское счастье» - повість (2013), «Сундук» - роман (1994 - 2015), «Ворон, чья ты масть?...» - роман (2018), «Дорогу осилит идущий» - повість (2017), «Нашедшие себя» - повість (2019), «Родная кровь» - збірник (2016), «Ша! Говорит Мама-Одесса» -збірник одеського гумору,«А вот однажды - 1» - збірник мініатюр,«А вот однажды-2» -збірник мініатюр.

Володимир Васильович Рибкін пише про простих людей, про звичайні життєві історії, про нас з вами.

Виходить у нього це легко, доступно, з гумором та іронією. Героям доводиться випробовувати на собі зраду друзів і близьких, життєві розчарування та труднощі. Познайомившись з його творчістю ближче читач розуміє, що міра вимірювання щастя у кожної людини різна, в пошук щастя іноді вкрапляються помилки, від яких ніхто не застрахований. Історії реальні, життєві, списані з жителів нашого улюбленого міста, які живуть з нами поруч і кожен день здійснюють свій трудовий подвиг**.**

ТОМ и ДЖЕРИ

по-американски или МУ-МУ по-русски…

Наша родственница живет с семьей в девятиэтажном доме, на последнем этаже.

Семья держит великолепного, сибирского кота, Маркиза.

Осенью мыши начинают мигрировать, как можно ближе к теплу и еде. А это значит к человеческому жилью.

Как рассказывает родственница, до девятого этажа они не долезают. Наверное, среди мышей нет альпинистов, а может от высоты голова, кружится или еще какая-нибудь причина, но главное в том, что мышей у них в квартире никогда не было.

Кот питался исключительно тем, что давали хозяева.

И вот однажды на работе, коллеги завели разговор о домашних животных, постепенно перейдя на кошек, которых держат, как правило, многие семьи.

Кто-то из коллег авторитетно, со ссылкой на телевизионную передачу проинформировала товарок, что тем, чем мы кормим своих любимцев, недостаточно. Им необходимо то-то и то-то, что есть в организме живых мышей.

Данная информация «упала» на благодатную почву. Когда в одну из расставленных мышеловок, на работе попалась обычная серая мышь, наша родственница забрала ее домой.

И несмотря на то, что Маркиз никогда не видел в живую ни одной мыши, быстро разобрался, что надо делать с таким подарком.

Потом была вторая мышка, а вот третья попалась полевка. Она отличалась не только окрасом шерсти, но и характером поведения.

Сколько Маркиз за ней не бегал, столько она пищала. Шум, писк стоял на всю квартиру. Наконец кот загнал свою жертву в угол и тут случилось непредвиденное. Когда мышь поняла, что ей больше некуда бежать, она бросилась на кота и повисла у него на усах, болтаясь, словно на канатах.

Вначале Маркиз от такой наглости обалдел, а потом кинулся бежать, и в районе кладовой ухитрился

сбросить лихого наездника, который моментально юркнул в приоткрытую дверь кладовой.

Почувствовав свободу, кот явно пришел в себя, сел возле дверей и стал неистово возмущаться хамским поведением залетной гостьи.

Первым не выдержал сольного выступления домашнего любимца хозяин и бормоча что-то себе под нос, начал вытаскивать с кладовой, всевозможные вещи.

Хозяйка стояла рядом, корректируя действия мужа.

Получился семейный подряд для изъятия мыши. Кот не на сантиметр не подвинулся от того места где он сел после потери жертвы. Очень даже спокойно ожидал, когда хозяева предоставят искомое.

Через него переступали, вынося всевозможные коробочки, ящички, а он упрямо продолжал сидеть домашним мемориалом на одном месте.

Вот мышь, наконец поймана и отдана любимцу. И все повторилось. Кот ловит пищащую от страха мышь, а родители складывают коробки и ящички в обратном порядке в кладовую. Двери, которой гостеприимно были открыты. Именно этим и воспользовалась мышь убегая от Маркиза.

Котяра сел на то же место, где сидел раньше и подал голос. Из кладовки высунулся хозяин квартиры,

внимательно посмотрел на питомца, потом вглубь кладовки, все понял и его прорвало:

«Да, пошел ты Маркиз…», «Да чтоб тебя…», и чем больше он называл адресов, где хотел бы видеть своего любимца, тем ниже опускалась голова и хвост виновника. Наконец он встал и, повернувшись, медленно, медленно пошел и когда проходил мимо хозяйки, поднял голову и на его мордахе было явное выражение: «Ну, если послали, надо идти…»

А хозяин, после длительной «охоты», все-таки выловил мышь, зашел в туалетную и смыл новоявленную Му-Му в унитазе…

Больше никто и никогда живых мышей Маркизу не приносил…

Кто тебе нужен?

Жена рассказала. Идет она с сыном из школы «второй класс отдают только под расписку», мимо идет женщина с девочкой четырех лет. Девочка пристает к своей маме, чтоб та купила ей хомячка «Мама, когда ты мне купишь хомячка?» - и так несколько раз, мама молчит Дочь, пристает снова: Мама я же тебя спрашиваю?

На что получает ответ:

- То тебе хомячка, то братика подавай, ты уж определись, кто тебе нужен...

Семейный скандал

Рассказала подруга.

В общаге, в соседней комнате жуткий скандал. Жена вопит:

-Толик, мы разводимся, я не могу с тобой

больше жить!!!

Он в ответ меланхолично:

-Оля, со мной никто не может жить. Но кто-то же должен!!!

Перестарался...

Есть сосед у меня. Собачек очень любит. В смысле разводит. Так вот, приобрел он себе пару очень дорогих такс для размножения и получения материальной прибыли. В назначенный день такса - сука ощенилась. Приплод оказался большим. Сосед бегом к ветеринару, прививки щенкам сделать.Бежит, а сам в уме уже деньги считает, сколько они получат за щенков. А надо сказать, что за ними уже очередь выстроилась, очень какие-то дорогие собачки. Так вот, передает щенков ветеринару, а сам ждет в коридоре. Ветеринар был немножко нетрезв.Через полчаса выносит щенков хозяину – с купированными ушами и хвостами, и говорит финальную фразу:

«Забирайте своїх доберманчиков»...

Супліченко Микола Петрович

Микола Петрович народився 1 квітня 1940 року в селищі Слов'яносербськ Луганської області.

Селище Слов'яносербськ стоїть на високому березі Стариці (старого русла Сіверського Дінця). Йому більше 300 років. Як кажуть історики, це був форпост від набігів ногайців. А названий він так пізніше, коли туди поселяли сербів, які тікали від татарської неволі.

Батько загинув в Другій Світовій війні, мати працювала у колгоспі з ранку до ночі, хлопчика

виховувала бабуся. Дитинство повоєнне, сирітське голодним не було, тому що в сім'ї була годувальниця-корова, і всі - бабуся, мама, сестра і маленький Коля - працювали цілими днями. У кожного були свої обов'язки, які чітко виконувалися. У школу ходив залюбки. Вчився добре.

До шостого класу в школу до морозів ходив босоніж, вчився при гасових лампах. В кожному класі була своя піч. Іноді зі школи поверталися по снігу. З яскравих спогадів дитинства: в молодших класах саморобні зошити з газет.

Влітку встигали і роботу зробити, і відпочити. Великою радістю було вирощувати випалих з гнізд диких голубів і шпаченят. «Найкрутішим» делікатесом в дитинстві була макуха, особливо з-під американського преса. Вона була дуже твердою, розбивалася молотком на шматки, які довго танули в роті, як льодяники. Потім з'явилися цукерки-подушечки. Про цукерки в обгортках тільки мріяли. І все одно, дитинство - це величезна брила щастя.

У сьомому класі в школу провели електрику. Це було свято. Клас був дружний. Важкі завдання з математики вирішували всім селищем, бігали один до одного перевіряти відповідь, невирішених завдань ніколи не було.

Після школи закінчив технічне училище і працював на Луганському тепловозобудівному заводі токарем-розточувальником. Відслужив три роки в Радянській Армії, в ракетних військах.

З 1964 року живе в Краматорську. Закінчив вечірнє відділення Краматорського індустріального інституту, вийшов на роботу інженером-конструктором на СКМЗ, в конструкторське бюро. Допрацював до пенсії і до розвалу СРСР.

Вірші любив завжди. Писати почав випадково. Одного разу на роботі, на столі одного зі співробітників, побачив томик віршів Тамари Дятлікової. Прочитав. Хороші вірші!

Спробував щось написати сам. Прийшов до літературного об'єднання до М. О. Рибалка. Навчався, мучився, кидав ... Але, видно, це справа заразна. Його вчителями були М. Рибалко, Т. Дятлікова, Н. Власова, В. Пікалов Друкувався в колективних збірниках.

Є у Миколи Петровича ще одне яскраве творче захоплення - коренепластика. Під час походів до лісу він шукає сухі гілки і коріння дерев химерної форми, бачить в них казкові образи, і вже вдома, відсікаючи від гілок і коренів все зайве, робить їх і справді схожими на тигра, жирафа або загадкових істот.

Разом з дружиною виховав сина, має двох онуків.

Зараз Микола Петрович на заслуженому відпочинку. Є членом літературного об'єднання ім. М. Рибалка, під редакцією якого вийшов його перший вірш.

З 2009 року по грудень 2017 року був заступником керівників Літературного об’єднання .

Друкувався в газетах «Машиностроитель» (СКМЗ), «За технический прогресс» (НКМЗ) і в «Краматорской правде». Видав віршовані збірники: «Эхо» (2005); «На опушке...» (2005 р); «Серебром любуется осока» (2006 р), «Случилась жизнь» (2019), а також повість «Неуемное солнце» (про історію життя та кохання краматорської поетки Аліни Остафійчук). Разом з вчителями ЗОШ №35 брав

участь у створенні музею Аліни в школі. Друкувався в колективних збірниках: «Світ слова», «Мой город - мое вдохновение», «Лине слово над Тором», «Я часто вспоминаю о войне», «Многоцветье имен».

Микола Петрович багатогранний поет, його вірші різноманітні, вони можуть бути - ліричні, соціальні, філософські, патріотичні, про кохання до рідного краю і міста, про війну.

Дитячі вірші Миколи Супліченка - добрі, чисті, з гумором. Збірник «На опушке…» - це весела подорож у світ дитинства.

Просыпайся, наш звоночек,
Наилучшая из дочек.
Поднимайся чистый луч
Солнцем теплым из-за туч.
Сбрось скорей оковы сна,
Наша звонкая весна.
Прошепчи- я не хочу,
Я тебя пощекочу,
Расцелую краску щек,
Просыпайся- вышел срок.
Ждут тебя игрушки, кот.
Слышишь, песню он поёт.
Без тебя и день начаться
Вряд ли сможет, паше счастье!

***

Мы сегодня с мамой вместе
Делали пельмени.
Мои, щеки были в тесте, ,
Локти и колени.
Только мама не ругала,
Говорит- отмоется.
А потом при всех сказала,
Что растет помощница!

Не маните

Не маните везением, славой
-Знаю, в жизни мне редко везло.
Я в церквушке крещён златоглавой,
Что издревле хранила село.
Видно, в той позлащенной купели
Утонуло везенье моё.
Но без шуток в шеренгу апрели
Становились. И пусть вороньё
Собирает шальную ораву,
Я их «карк» сразу мимо ушей.
Знаю я - не накаркают славы.
Всех искателей слава взашей.
Разленилась?Устала бедняга!!!
От желающих, что на Олимп.
Чую! Им приготовлена плаха.
Но, уж точно, не ангельский нимб.
Отойду незаметно в сторонку-

Ненароком затопчет толпа!
Жив, здоров. И на том, слава Богу!
Мне счастливая пала судьба.

Мода

Слышу- не модно быть человеком!
Вижу - быть модно моральным калекой!
Модно теперь даже быть проституткой-
Это действительность! Это не шутка!
Мечтают об этом в классе седьмом!?
Услышишь -и тронуться можно умом!
Стало геройством плевать на закон-
Мода такая пришла к нам из зон,
И поселилась на самом верху
«слуги» поют дифирамбы греху.
И забывают язык своих дедов-
Празднуют недруги наши победу.
И подлецами своими гордится
Мать городов. Славный, древний. Столица.
Стало не модным любить свою Землю
Моды такой, извини, не приемлю...

***

Мне выпало... Мне выпала дней вереница,
Счастливая пала судьба,
Мне выпало, просто, влюбиться
В тебя, моя радость, в тебя.
Мне выпало грезить ночами

И мучится дни напролет,
Когда ты шальными очами
Отправила душу в полет.
Мне выпало радость изведать
И губ остроту испытать,
И сгинуть, да так, что и беды
Не могут меня отыскать.
Мне выпало счастье земное,
Простое, родное до слез.
Шальное и в меру хмельное,
Как сок белогрудых берез.

***

Соловей поет в моей душе
А душа в смертельном вираже
Сорвалась внезапно и летит
В пропасть, что ли, не пойму - в зенит?
Сердце переполнено тобой
Я забыл, как выглядит покой
Не спасает леса тишина
За волною катится волна
Чувств ,что разбудила ты во мне
Я горю на медленном огне
Недомолвок вздохов и тревог
Я ищу мучительно порог
За которым я найду ответ
Может да, а может быть, и нет...
Я боюсь в глаза твои смотреть,

Я боюсь от счастья умереть...

И цикория глаз голубой...

Мне приснились мелодии детства
И цикория глаз голубой,
И улыбка любимого деда,
Что утрами рыбачил со мой.
Его голос невзгодами тертый,
Узловатая степенность рук...
И тогда мне казалось, что детство
Будет вечно, как солнечный круг.
По иголкам рассыпанных росами
Я иду босиком, не спеша,
Обнимаюсь со стройными лозами,
С молодою травой камыша,
Слышу голос обиженной иволги,
Вяза старого жалобный стон
И деревья, застывшие викинги,
Машут копьями с разных сторон...
Босоногое, милое детство
Ты, озер родниковая ртуть,
И туманы тугие, как тесто,
Песен неизъяснимая грусть...
Отпуржило свое и отбегало,
И на донышке сердца легло.
Пусть дружило с невзгодами, бедами,
Но счастливым в сегодня пришло.

Сиротенко Валерій Павлович

Валерій Павлович народився 30 травня 1953 року в Краматорську. Батько, Павло Юхимович, мав традиційну для нашого міста спеціальність машинобудівника – працював заступником начальника модельного цеху на Старокраматорському машинобудівному заводі. Мати, Раїса Михайлівна,

працювала завучем та викладала українську мову і літературу в загальноосвітній школі № 7. Батькові, напевне, хотілося, щоб син пішов по його стопах, не випадково часто брав хлопця із собою на завод, організовуючи йому своєрідну екскурсію різноманітними цехами підприємства. Та мамині гени перемогли: Валерій десь уже в 5-6 класах допомагав мамі перевіряти диктанти. Тож для випускника школи (Валерій закінчив сьому школу в 1970 році) альтернативи щодо вибору майбутньої професії не було: він стає студентом філологічного факультету (українське відділення). Безумовно, тут позначився не лише уплив мами, а й усе учительське оточення, яким славилася сьома школа, адже мову та літературу викладали такі прекрасні педагоги, як Володимир Борисович Прудник (українська мова й література) та Іда Олександрівна Гніппа (російська мова й література).

Університетські роки стали фаховою базою для майбутнього філолога-літературознавця (саме цю спеціалізацію Валерій здобував у виші), а своє логічне продовження захоплення сучасною українською літературою знайшло в роботі над кандидатською дисертацією «Жанрово-стильові особливості повістей А. Дімарова» на здобуття вченого ступеня кандидата філологічних наук (дисертація була захищена в 1985 році в Інституті літератури м. Київ).

Але перед цим були ще два роки роботи учителем української мови та літератури в загальноосвітній школі № 2 м. Краматорська (1975-1978 роки), служба в армії, радість від народження сина Олексія (1975 рік).

Вирішальним став 1978 рік, коли В. Сиротенко став працювати у Слов'янському державному педагогічному інституті (зараз це Донбаський державний педагогічний університет). Там він пройшов усі етапи науково-педагогічного становлення: асистент кафедри, старший викладач, доцент кафедри теорії і практики початкової освіти. А ще десять років роботи (1997-2007) завідувачем кафедри слов'янської філології Краматорського економіко-гуманітарного інституту.

Увесь цей час В. Сиротенко віддавався плідній науково-педагогічній (читаються курси з дитячої літератури, літератури рідного краю, історії української літератури, вступу до літературознавства) та науково-методичній роботі. У співавторстві з колегами написано три посібники, які отримали гриф Міністерства освіти та науки України: «Практичні заняття з теорії літератури», «Історія української літератури XX сторіччя та методика її викладання», «Кредитно-модульний курс з дитячої літератури». Загалом же проблемам дослідження творчості сучасних українських прозаїків, творчості

письменників Донеччини, методиці вивчення літератури в початкових класах присвячено понад ста п'ятдесяти робіт (статті про М Петренка, В. Сосюру, В. Підмогильного, Л. Первомайського, А. Дімарова, Д. Павличка, А. Мироненка, Ю. Доценка, А. Кібірева). Їм завжди притаманна скрупульозність відбору й аналізу безпосереднього літературного матеріалу, свіжість й оригінальність зроблених висновків, увага до художніх творів, просякнутих сучасними проблемами українського суспільства. Ось, наприклад, стаття «Книга про Добро і Зло: осмислення морально-етичних аспектів роману Є. Положія «Іловайськ» (написана у співавторстві з О. Максименком), в якій автори зосереджуються на патріотично-громадянських позиціях прозаїка, роблячи висновок, що «це почуття або властиве героям твору, або воно цілковито відсутнє, виявляючись через бездарність, а можливо, й саботаж командування силами АТО», що суттєвою рисою твору є не плакатний чорно-білий контраст свій/чужий, а намагання «осягнути сучасні українські реалії в їхній багатогранності, неоднозначності».

За педагогічну й наукову діяльність В. Сиротенко нагороджений знаком Асоціації навчальних закладів України недержавної форми власності «За розбудову освіти» та знаком Міністерства освіти і науки України «Відмінник освіти України».

Багато років Валерій Павлович плідно співпрацює з сектором краєзнавства Центральної міської публічної бібліотеки, як літературазнавєць.

Єднання душ – єднання дум

Напевне, перед кожним укладачем колективної поетичної збірки стоїть пи-тання, як за умови представлення багатьох доволі різних за стилем, естетичними уподобаннями авторів досягти єдності, цілісності видання, забезпечити його одностайність (у кращому розумінні цього слова). На нашу думку, читач збірки «От сердца - к сердцу Від душі - до душі», присвяченої 85-річчю заснування Краматорського міського літературного об'єднання імені Миколи Рибалки, упевниться в цьому, тож не пошкодує за витраченим часом. А допомогли в цьому самі репрезентатори, десь інтуїтивно налаштувавшись на спільну поетично-духовну хвилю - хто така людина і в чому її сутність, кого й чому можна уважати Особистістю.

Беручи колективну збірку до рук, любитель поезії, безумовно, перш за все відшукує в ній те, що найбільше йому до вподоби, відповідає його читацькому смакові. І це видання його не розчарує. Тут і суто інтимна лірика, представлена віршами Валентина Апонюка («Ой, ви очі», «Циганка ворожила») та Олени Дугінової («В старом парке

гадает цыганка», «Снегопад»), і наповнені громадянською пристрастю твори Алли Чонгової («Шумить, шумить тополя гнівно...»), Володимира Заїки («Велика рідня»), Любові Чорної («Я завжди з тобою»), пронизане болем за сучасний стан нашої планети звернення Владислава Марка («Землю бережіть»), осягнення Божественної сили й натхнення в поезії Анатолія Мирошниченка («Утрачена, убита жизни суть...»), прекрасна й водночас щемлива мить повернення в юність, у затишний родинний дім Галини Орлової («Жизель», «Мой причал»). Але провідними мотивами виступають дещо інші, на яких і варто зупинитися детальніше.

Смичок із голої лозини
Занурився у темну воду.
До «до, ре, мі, фа, соль, ля, сі» не
Донизавши восьму ноту...

Тож саме пошуком найгучнішої, хоча й нечутної восьмої ноти, переймається ліричний герої Юрія Доценка («Відчуло серце»). У цій ноті йому вчувається перш за все духовне, яке не обов'язково узгоджується з тілесним («Душа прощалася із тілом»). А це й нерозривність культурно-митецького буття нації («з вічності кидає Косинку ока Вінграновський»), також усотані ще в дитинстві прадавні цінності, які ніхто ніколи не може забути і знехтувати: берегом (символічний образ берега - це

завжди усвідомлення істинної тверді, прив'язаності до правічного начала) ходить коник і «виляда крізь воду ноту, Ту, восьму, що відчуло серце». Здається, у цих рядках немає нічого особливого, однак привертає увагу образ води (а за ним проглядається цілий асоціативний рядок давньоукраїнського світорозуміння, що вода -це жіноче начало), що не може не озватися материнським покликом пам'ятати свій рід, своє начало, свої витоки.

І цю материнську праоснову своєрідно підхоплюють поезії Галини Онацької («Виший мені, мамо, маківку червону...»), Петра Бондарчука («Все почалося з пісні: в ранки ранні...», «Чорнобривці» Лариси Бєлкіної. Кожна з поезій -це схиляння до матері, низький їй уклін за уроки людяності й моральності, хоча кожен з авторів знаходить для цього свій неповторний образ. Так, лірична героїня Галини Онацької просить неню, щоб та вишила сорочку «руками й серденьком зігріту», а посіяні матір'ю чорнобривці хоче й донька насадити для своїх дітей:

Хай і їхню пам'ять гріють чорнобривці золоті (Л. Бєлкіна. Чорнобривці).

А там, де мати, там Добро, Душевність. Про це прекрасно свого часу сказав один із найбільш шанованих керівників Краматорського літоб'єднання, лауреат Державної премії ім. Т. Шевченка Микола

Рибалко. Його особиста доля була немилосердна до нього (на війні утратив зір), та це не озлобило, а навпаки зміцнило тоді ще молоду людину, бо через усе життя він проніс упевненість, що «На свете больше все-таки добра...». І це твердження може слугувати своєрідним епіграфом до творів багатьох краматорських поетів, чиє митецьке становлення відбувалося під вимогливим поглядом Метра. Бо інакше не народився б заклик-бажання Ігоря Углова «Подарите мне поле», щоб у вигляді кольорово-музичних образів донести до всіх чарівність і красу світу, неодмінною часткою якого є сама людина:

Подарите мне кисти
Из ветра и вьюг.
Белой птицей, парящей
Над черною кручей,
Станеш радуга чистая,
светлая вдруг.

Та було б неправильно думати, що з роздумів над сутністю життя народжу-ються лише позитивні емоції. Зовсім по-іншому їх відчуває героїня поезії Т. Дят-ликової «Я в предверии...». її непокоїть усе НЕ: ненароджені діти, чи залишилося в дітей-сиріт хоча б трохи материнського тепла, усвідомлення того, що власне життя прожите не зовсім так, як могло б бути. Та чи можна в такому випадкові говорити про авторський песимізм? Нам видається, що ні! Бо коли

людина перебуває «в предверии», вона неодмінно сподівається на краще, вона не просто в нього вірить, а робить усе, щоб воно стало дійсністю: «Жизнь сначала прожить я не прочь // Только б вычеркнуть давнее лето» («На погосте»).

Якщо ж повернутися до мотиву «Роздуми над життям», то його можна простежити і в поезіях Анатолія Сидоренка «Спасенне от яда...», Алли Чонгової «Шумить, шумить тополя гнівно...», Сергія Шишкіна «Предрассветное», «Все еще впереди». Однак, мимовільно порушуючи спільний мотив, поети не втрачають самобутності (І це прекрасно!). Бо хіба може залишитися поза увагою сюр-реалістична картина, намальована А. Сидоренком, коли «сны сочиняли заветные сны, // Что ждали меня впереди». Адже хто може заперечити, що це не сон, а усвідомлення майбутніх перспектив, до яких повинна прагнути кожна людина. Сергій же Шишкін живе не майбутнім, а розумінням того, що життя не можна переписати заново, що слід дорожити кожною миттю, бо в ній закарбовується вічність:

Все еще впереди!
Нових дней наступленье.
Надо яростно жить
НАСТОЯЩИМ мгновеньем!

Своєрідною варіацією мотиву «Роздуми над життям» можна уважати вірші, в яких автори

торкаються проблеми єдності поколінь. Адже не випадково багато українських народних висловлювань розпочинаються твердженням «Тому роду нема переводу...». Так, Лариса Бєлкіна пам'ятає чорнобривці, посаджені її бабусею, і хоче і для своїх онуків насадити цих же квітів («Чорнобривці»). А Наталія Малєєва-Власова просякнута відчуттям голосів минулих тисячоліть і прагне того, щоб і минуле, і сучасне, отже, й майбутнє переплелося в єдиний букет («Киев»). Геннадій Грибанов висловлює упевненість, що козацький дух завжди буде жити на берегах «сивого Дінця» («Побратимам»). Та особливо хочеться наголосити на вірші Віктора Воропаєва «Преемственность», оскільки сам автор - досвідчений альпініст, а тому може в повній мірі оцінити твердження свого внука, коли той, залізши на зависокий для нього ослінець, гордо заявляє: «Я, деда, сделал восхождение!!!»

Немає нічого дивного, що в багатьох краматорських поетів є вірші, присвячені Краматорську. Тут і патетично піднесені рядки «Краматорського вальсу» Зінаїди Дударчик, і традиційне зізнання у своїй любові до рідного міста (Анатолій Таран «Наш Краматорськ»). Але найбільшу увагу викликає поезія Оксани Мініної «Мой город», бо, можливо, вперше провінційність Краматорська набуває позитивної оцінки, оскільки за нею стоїть

висока моральність його мешканців, що інколи втрачається в суєті великого мегаполісу:

Жаль, что снобам замшельым
Не понять никогда,
Как живется душевно
В небольших городах.

Не приховують любові до своєї батьківщини і «гості» збірника - поети з Дружківки, Костянтинівки, Покровська, Слов'янська, Донецька, Олександрівки, Харкова. Повірити ж у щирість їхніх зізнань примушує те, що вони не ідеалізують свої рідні місця, знаходячи в буденному, в чомусь, можливо, і непривабливому естетичну родзинку, яка торкається душі кожного. Наприклад, Віктор Бойко (Харків) про рідну Лопань говорить, що вона «скоріше не порожня, ніж неповна» («Цю річку звати Лопань від віків...»), а Михайло Милий (Костянтинівка) хоча й відчуває певну застиглість у рідному місті, та все ж воно дороге йому, «его я не предам// Родней и ближе нет на свете» («Мой город Константиновка»).

Сутність лірики - її настроєвість, асоціативна вражаюча образність. І в цьому переконуємося, читаючи вірші Олега Максименка «Краматорська осінь», Галини Онацької «Осінній вальс», Лариси Бєлкіної «Блищали застиглі вокзали...», Миколи Сіробаби «Слухаючи пісню Адамо». Вони приваблюють не лише істинною митецькою

майстерністю, а вмінням кожного автора знайти особливий колоритний образ. У О. Максименка це пастельні тони, які так гармонують не лише з міським пейзажем, а і станом самого ліричного героя:

Ранок у Крамі на Торі
Сходить повільно над світом.
Сонце, піднявши над обрієм,
Ніби художник, мольберт свій,
Пензлями, наче тополями,
Небо фарбує над містом
В осені пізньої кольори
В звуки прощальної пісні.

Зовсім по-іншому сприймає прихід осені лірична героїня Г. Онацької. її світовідчуття сплітається з багряно-золотистих кольорів, доповнених чарівною мелодією вальсу:

І під руки, взявши, Вітра, йшла
Натхненна і щаслива,
Усміхалась Осінь ясно...
Вальс - душі її політ.

Цілком з музикальних асоціацій складаються поезії Л. Бєлкіної та М. Сіроба-би. Так, свої «секрети поетичної творчості» (І. Франко) поетеса передає через цілу систему тонів та звуків:

В душі озивалося альтом
І знову народжене слово.
Воно, як дитина наївна,

Раділо дощу доброчесно.

І я додавала до співу

Свої бек-вокали словесні.

Для М. Сіробаби музика дозволяє побути наодинці зі світом, відчути його складності, збагнути його недоскона-лість, та водночас вона допомагає й заповнити виниклі пустоти, бо «Падає в душі спустілу ємність // Сніг від Сальва-торе Адамо».

Оглядаючи новонароджену збірку, не можна не відзначити вірш Василя Голо-бородька (Київ) «Викрали моє ім'я...», який викликає увагу й повагу своєю філософською наснаженістю. Для автора людське ім'я - це не просто графа в паспорті, це вияв її Особистості, та з утратою цього якось ще можна змиритися. Того, в кого вкрали ім'я, більше турбує інше: що у спадок він передасть своїм дітям - повне забуття, самоліквідацію чи все-таки родові та, врешті-решт, і людські здобутки: «Тільки от не знаю, як бути дітям, // як їх кликатимуть по батькові?»

Перегорнуто останню сторінку збірки «От сердца к сердцу... від душі до душі». Хочеться вірити, що вона знайде шлях до душі читача, не покриваючись порохном зневаги й забуття на полицях книгарень та бібліотек.

Таран Анатолій Олексійович

Анатолій Олексійович народився 10 червня 1939-го року, на хуторі колгоспу «Червоний Маяк» села Ново-Іванівка, Гусарівської сільської ради, Барвінківського району, Харківської області.

В 1942-му році, Анатолій втратив своїх батьків. Виховувався «силами» сельчан. (на місяць-два його, по черзі, підселяли в багатодітні родини, щоб вижити разом, «підтримкою цих родин моїм продуктовим пайком, призначеним для мене Державою»). .

В 1954-му році закінчив восьмий клас Гусарівської середньої школи, в 1956-му - 23-тю будівельну школу м. Слов'янська Донецької обл. Потім працював на шахтах Донбасу машиністом електровоза. Три роки служив в Радянській Армії. Одружений. Має доньку і сина.

З 1984-го року перебуває на заслуженому відпочинку, але, як і завжди, веде активний спосіб життя, приймає участь у міських культурних заходах, залюбки зустрічається з аудиторією, читає свої вірші як для дорослих, так і юнацтва

Захоплюється поезією. Перша збірка поезій «Бути людиною»(1998) була надрукована за рахунок коштів спонсорського внеску адміністрацією ВАТ КМЗ ім. Куйбишева, де поет працював газоелектрозварником,

а за кошти партії «Справедливість» - збірку - «Дорога до себе» (2001). А потім побачили світ такі поетичні збірки: «На рівні серця» (2005), «Переступити межу» (2012), «Краєм вуха» (2012), російськомовна збірка. «Причастность» (2012), «Набат» (2014 - 2015), «Спонукають жити весни» (2016). Твори поета були надруковані і в колективних збірках: «Світ слова» (2011), «Мой город – мое вдохновенье» (2013), «Українські письменники Краматорська» (2014), «Лине слово над Тором» (2018), «От сердца – к сердцу. Від душі – до душі» (2019)

2003-го року, на обласному конкурсі на кращий поетичний твір і за зайняте перше місце в номінації: «До вершин поетичної майстерності, до тебе Україно!», серед поетів Донбасу, в честь 80-ої річниці з дня народження поета-фронтовика Григорія Кривди та 60-ої річниці визволення Донбасу від німецько-фашистських загарбників, Таран Анатолій Олексійович був нагороджений дипломом 1-го ступеня.

В 2008-му році, Донецькою обласною Радою Державної адміністрації, обласним Управлінням культури і туризму, Дебальцівською міською радою, літературним центром ім. В. Сосюри за участь в обласному конкурсі «Срібні Дзвони», присвяченому поету-лірику Володимиру Сосюрі, нагороджений

дипломом лауреата 1-го ступеня, у номінації - «Поезія»

«В кожної людини є свої пам'ятні дати. Інколи в житті, з долею гіркої іронії, чи прикрої обмовки, як данини чужорідної, але сповненої життя, вже віджитого тобою минулого і висловитися про себе, не значить - дотриматися правдивої чистоти, бо це не тільки життя але і книга яку ще треба прочитати. Вона, для мене, - наснажена оцінка, яка багато до чого зобов'язує. Необхідно збагнути, що відведений час для людини, маю на увазі життя, обмежений і швидкоплинний. Тому треба поспішати жити, залишити свій слід на землі.»

Таран А.О.

Ой, Ма—Земле моя!

Ой, Ма-Земле моя, я - з тобою!
Хто тебе так ще любить, як я?
Прикриває від спеки полою,
Гасить серцем сірник палія,
Не зубожує силою птаху;
Не ламає зумисне крило...
Я живу, і ніякого страху.
Межи нами боргів - не було.
Ти вся в подисі чистого
Неба. Все - твоє!
А в тобі - моя суть.

Я живу, я горнуся до тебе,
Ти за це мене владно не гудь.
Бачиш: травень над світом буяє,
Квітоплинне життя - наяву.
Краще долі моєї немає.
Я щасливий, що нині живу.
Я - з тобою. Відвіку і прісно.
До останку. До краю межи. .
І на світі не стане нам тісно.
Ти себе і мене - бережи!

Хода

Кажу своє. З півголосу на зриві,
Зі слів кудись свою прямую рать.
Тут, навіть, дубу ясно: на зігріві
Цього достатньо, щоб обміркувать.
Він бачив світ в жадобі і злодійстві,
І сонце бачив з плямами на нім,
Тому, душа у нього не на місці
І він живе в собі глухонімим.
А я - на тлі. Терпіння - до нестями.
Розпочинав себе із кропиви.
Мої погодки винесли те саме.
А як до цього ставитеся ви?
Будую дім, або рядок віршую,
Гартований від ніг до голови,
В загал людський зерно своє вношу я.
А ви про це, як думаєте ви?
Іти і вам з дорогою в двобої

Упевнено... Тут логіка така:
Дотриматися Істини людської
А дуб є дуб - доходить до пенька**.**

Дороги

Дороги давні слобідські,
Дінські - з обіймами міцними, -
То заширокі, то вузькі...
Хвала усім, хто ходить ними!
За світ хвала, що не погас.
Можливо, інша є причина,
Коли зеленими очима
Природа дивиться на нас.
Вона, як істина стара.
Коли сьогоднішні Ікари
Крильми спираються на хмари,
Кажу: ні пуху, ні пера!
Отут, покаятись не гріх.
Тепер і я на вістрі свята –
Душа уявою багата
На упокорення доріг.

Шишкін Сергій Васильович

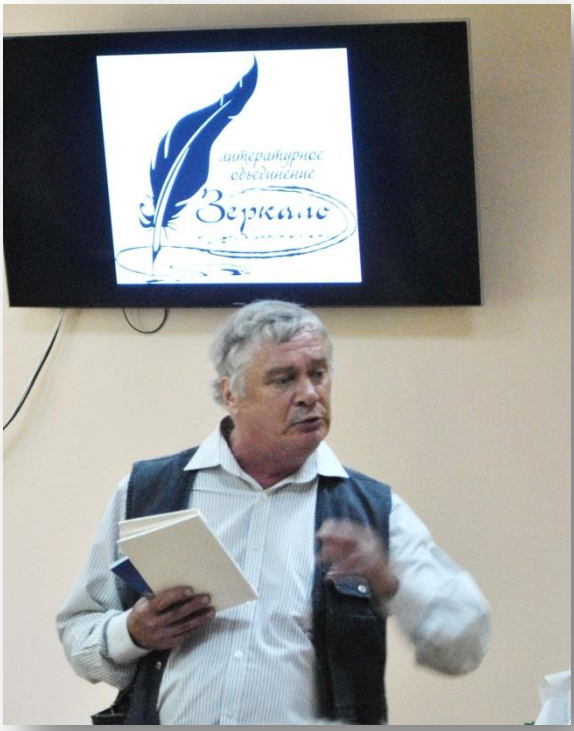

Сергій Васильович народився 1 січня 1951 року на хуторі Левадний Олександрівського району Донецької області. Батько - уродженець Саратовської області. Фронтовик. У складі танкових частин звільняв від фашистів Румунію, Угорщину, Чехословаччину, нагороджений багатьма бойовими медалями. Довгі роки працював в тресті «ДОНМАШБУД» м

Краматорська. Заслужений будівельник України, мати більшу частину життя пропрацювала в сфері торгівлі.

У п'ятирічному віці сім’я поета переїхала до

Краматорська, який став для Сергія улюбленим і рідним. Поет так відгукується про місто: «Звідси - я ні кроку - до кінця днів моїх! Тут моє коріння, моя земля обітована, і Єрусалим, і моя Голгофа».

Навчався в сьомій школі, на жаль, тепер уже колишньої залізничної.

Відбувся як особистість завдяки викладачам. Довго підтримував зв'язок з вчителями, але на жаль багатьох уже немає в живих.

Перші вірші були написані після закінчення школи.

Дуже важко давалася вища школа. На філологічний факультет Донецького державного університету потрапив тільки з «третьої спроби». Навчався із задоволенням на заочному відділенні. Одночасно працював спочатку станочником на заводі «Енергомашспецсталь», а з 1973 року - в газеті «Краматорский металург» - кореспондентом, редактором.

Є автором поетичних збірок «Исповедь» (1995), «Естественный отбор» (1997), «Откровения» (1998), «На грани фола» (2002), «Имею право» (2006), «Сердцебиение» (2016).

Вірші Сергія Васильовича друкувались у багатьох поетичних збірках: «Світ слова», «Многоцветье имен», «Мой город – мое вдохновение», «Лине слово над Тором», «От сердца – к сердцу. Від душі – до душі».

Чудові слова про Сергія Васильовича сказав наш земляк, поет Анатолій Мироненко: «Сергій Шишкін - поет справжній, і тому має право світити від імені всіх, тобто від імені народу і для народу, повноважним представником якого він є. Кажу без

будь-яких натяжок. Шишкінські вірші мають найгострішу соціальну спрямованість і читати їх важкувато, тому що його рядки часто аритмічні – то, по-солдатському рубані, то по-спортивному рвані. Але такі кроки і нашої історії, і нашого життя, які прослуховуються автором відмінно. До того ж його місія полягає не в тому, щоб догоджати чийсь пересичений слух, але в тому, щоб розбудити людську совість. І, наскільки я здогадуюся, не тільки її. Тому він гранично чесний, щирий, мужній - до пронизливості і навіть, я б сказав, до «божевілля».

Можливо у когось складеться враження, що вірші Сергія Шишкіна нібито, або навіть виразно злі. Все може бути. Але не може бути злим людина, яка направила своє серце, розум і енергію, своє найдорожче, що у нього є, - життя, проти великої кількості моральних нечистот, які скупчилися в людських душах. Не може».

Вокзалы

Вокзалов постигаю суету-
Ту вечную болезненную спешку.
Мелькают лица, словно бы в бреду,
Прощания и встречи-
вперемешку.
И кажется, что целый город
Здесь, на перроне

собрался в дорогу.
И кажется, еще немного-
И всех умчит нас
синекрылый скорый.
И опустеют залы ожиданий.
Не будет больше сутолок у касс.
Останутся лишь только:
«До свиданья!»
Извечное:
«Вы не забудьте нас!»
О, как манят просторы
и дороги
Как властно тянет к себе
вокзал...
Мне не хватило времени немного-
Я к скорому сегодня опоздал...

Художник

А время упрямо спешит по спирали.
Веками, как в прятки, в веру играли
Тираны с рабами.
Ловили холопы немыми губами
Подолы церковного сана.
И не святыми руками
Впивались в престолы

Святые в сутанах.
Творили законы.
И падали ниц.
И пели Осанну
Канонам духовным -
Лукаво - одни, а кто — иступленно!
А он был, наверное, самым греховным,
И самым соленым от пота -
Неистовый Гений,
в Искусство влюбленный.
В работу!
И были всего: его кисть да мольберты.
С кого-то из смертныхв лачуге убогой
Срисовывал Бога
Художник великий -
Во славу религии!
Но мадонна - Джоконда
не стала иконой.
А Иисус, Богом данный,
Так похож - на Джордано!..

Дочери

Единственная! Мое продолжение...
Мой кровеносный сосуд.
В земное Твоё рождение
И неземную красу
Я верю, как в Господа Бога,
А Бог - это Ты для меня.

Да будет Твоя дорога
Без дыма и без огня.
Отважной Птицей-тройкой
По Жизни бесстрашно промчись.
Молю тебя, милая, только
Над пропастью Ты удержись!
И если случится, что беды
Тебя повлекут ко дну,
Ты знай:с того даже света
Я руку тебе протяну!
И до последнего мига,
В самую чёрную ночь,
Я буду твердитьтихо:
- Спасибо, что Ты моя дочь!..

Наболевшее

В почёте вновь соревнованье
Среди акул и воротил.
Кто нахватал высоких званий,
Зелёных баксов и квартир.
Кто за народ печётся рьяно
И бьёт соперника в упор.
С тем миром - поздно или рано -
Мой состоится разговор.
Возможно, я рискую малость:
Попридержать бы мне язык,
Дабы чего-нибудь не сталось.

Но я иначе не привык.
Мне тошно. Мне ужасно больно
На нас безропотных глядеть,
Готовых за паршивый стольник
Ярмо вчерашнее надеть.
Ах, если б не одни поэты
Могли сегодня не молчать.
Тогда бы нового рассвета
Нам не пришлось так долго ждать...

Юзвін Олександр Олександрович

Олександр Олександрович народився в селищі Ульянівка м. Краматорська Сталінської обл. 5 квітня 1951 року. Мати - медсестра, батько - машиніст паровоза. Виховувався у бабусі в селі Гнатків Старо-Костянтинівського району Хмельницької обл. Після повернення в Краматорськ навчався в школі №4 в Старому місті.

У 1969 році вступив до Слов'янського Державного педагогічного інституту на факультет загальнотехнічних дисциплін. Був командиром

студентського будівельного загону, який брав участь в зведенні Шидловського Крейдовапняного заводу.

Закінчивши Слов'янський державний педагогічний інститут, почав викладати в загальноосвітній школі №22. Після служби в лавах Радянської армії, Олександр Олександрович працював викладачем в Краматорському технологічному технікумі, потім пішов працювати на Краматорський металургійний завод ім. Куйбишева, де пройшов шлях від помічника машиніста паровоза до начальника транспортного управління.

Працював начальником ЛПК ЗАТ «Тяжпромкомплект», заступником генерального директора агрофірми ЗЛО «Тяжпромкомплект», заступником начальника транспортного цеху, начальником транспортного управління, начальником відділу підготовки та залучення кадрів ВАТ «СКМЗ».

Юзвін Олександр Олександрович поет, письменник, натхненний співак рідного краю і рідного міста. Особливість його віршів - це щирість, ліризм, задушевність і зворушлива прямота поета.

Олександр Олександрович: є автором таких поетичних збірок: «Полюс любви» (2003); у 2004 році Відділом культури і Музеєм історії м Краматорська був виданий Збірник Пам'яті «Афганский ветер», який складається з декількох розділів. Один з розділів - цикл віршів, присвячених Афганській війні, автором яких є Юзвін О.О.; назва одного з них - заголовок всієї збірки; «Земля для аиста» (2008), «Моя Вера, Надежда, Любовь» (2013), «Невидимые нити» (2013), «Грона калини коло серця» (2016), «Наш Краматорск – это наш дом» (2016), «Калиновий край» (2017).

Юзвін О. також є автором чудових книг про історію нашого краю: «Сказание о земле Северской» (2013), «Потомственные дворяне в истории города Краматорска и Слободской Украины» (2017), «Краматорка, Краматоровка, Краматорск» (2018), історії ПАТ «СКМЗ», «Далекое прошлое и

настоящее…», автор гімну м. Краматорська, ПАТ «СКМЗ», багатьох пісень.

Керував міським літературним об'єднанням ім. М. Рибалка.

Лауреат поетичних конкурсів.

Друкувався в періодичній пресі: «Краматорська правда», «Машинобудівник», «Краматорський металург», «Вісник НКМЗ», «Технополіс», «Пошук», «Студентський гарт» та ін. Вірші Олександра Юзвіна полонять юнацьким свіжим сприйняттям природи, сонячним світлим баченням всього того, що його оточує. Поет-патріот невпинно освідчується в любові до свого міста. Образ України і Краматорська є предметом його натхнення.

До 150 - річчя міста, будучи тяжко хворим, підготував до видання книгу «Краматорка, Краматоровка, Краматорск», яка побачила світ уже після смерті письменника.

Олександр Олександрович Юзвін талановитий поет, письменник, краєзнавець, який дуже любив своє рідне місто, вніс значний вклад у вивчення його історії, був справжнім патріотом України.

Юзвін О.О. пішов з життя 15 травня 2018 року.

Исповедь

Душу своюя как поэт
Не продавал,я верен Богу.
И свой покорно нёс я крест,
Какая б не была дорога.
И денегпусть не накопил,
Имелтакую я породу.
За гранью человечьих сил
Служил Отечеству,народу.
Не воровал, не брал разбоем
И не жил,долларом шурша.
То Беломором, то Прибоем
Травилась по ночам душа.
Я ей был верен и уму.
Уйдут дней тёмных вереницы.
Но, уходя, с собой возьму
Книг ненаписанных страницы.
Пусть прольютсяс дождями стихи,
Когда в мае раскатятся грозы.
Может, Бог и отпустит грехи.
За любовь мою к вам и за слёзы.

***

Рассвета первое сиянье
С минутой каждою сильней,
И видно четкое слиянье
Небес и золота полей.

С утренней нежностью и грустью
Рассвета краска разлита,
Вздохнула Киевскою Русью
У храма неба высота.
Смотри, восход, как черепичный,
И крест ограды весь витой,
Профиль монаха, как античный,
Стоит над вечности рекой.
Сюда приходят не случайно,
И сам со временем ты слит...
Руси причастие и тайна
В Святых Горах вас осенит.

***

Февраль, метель и снегопад...
Как стынут губы на морозе!
Шептал я что-то невпопад,
Думал в стихах, а вышло — в прозе.
И вдаль, прищурившись, глядели
От лет уставшие глаза...
Нас разделяет шлейф метели,
Как следовая полоса.
Даже берёзы как чужие,
Метель кружила между нами.
Я целовал их как впервые,
Своими грел их всех губами.
Длинна домой была дорога,

На сердце таял льдистый ком,
Я волосы любимых трогал,
Посеребрённые снежком...
Пройдут года, я не забуду
Июньский страшный тот разлад.
И долго-долго помнить буду
Июнь, февраль и снегопад.

***

Как же мне не любить эту землю и небо
Эти добрые лица поседевших друзей,
Где в порыве души, я могу сказать смело,
Я люблю этот город, город добрых людей.
Здесь история юности нашей хранится,
Здесь и яркие судьбы, и хмурые дни.
А как только вдали чуть восход загорится.
Зажигают каштаны на проспекте огни.
Уезжая, всегда есть желанье вернуться,
И понять все ошибки своих прожитых дней.
Только город родной, помогает очнуться,
В суматохе машин и потоке людей.
Я люблю возвращаться в объятья бульваров,
И в чарующий шум заводской по утрам.
Я люблю вас! А большего счастья не надо –
Чем дарить то, что нажил за годы друзьям.

Краматорчане

И есть слова,но не найти таких,
Чтоб описать достигнутое нами.
Всё - от машиндо улиц городских,
Всё сделано моими земляками!
Есть в земляках моих такое.
Есть то, чему они верны,
И в чём вовек не разобраться,
Кто б ни был он со стороны.
Краматорчане от рожденья,
С душой необычайной красоты
В себе несут, как отраженье.
Вечные Родины черты.
И в быстротечно-вечный миг,
Когда поют души все струны.
Строки рождаются - возьми!
Гордись, ведь здесь мы были юны.
И где б мы ни были с тобой,
Здесь наши корни и земля.
Одной мы связаны судьбою
Одной, ведь мы Краматорчане –
Краматорчане ты и я!

Список використаних джерел

1. Бесіди з дійовими особами нарису.
2. Дятликова Т. С. Картина маслом [Текст] : сборник поэзии / Т. С. Дятликова. - Краматорск : Тираж-51, 2016. - 88 с.
3. Джерела [Текст] : антологія творів учасників літературних об’єднань Донбасу / уклад. П. В. Кущ, В. С. Логачов. - Донецьк : Нац. Спілка письменників України; Журнал «Донбас», 2012. - 352 с.
4. Души высокая свобода [Текст] : сборник избранных стихов талантливых поэтесс г. Краматорска. - Краматорск : ЗАО «Тираж-51», 2009. - 360 с.
5. Как сердцу высказать себя... [Текст] : Сб. избранных стихов талантливых самодеятельных поэтесс г.Краматорска / сост. Г. Школа. - Краматорск : «Тираж-51», 2008. - 344 с
6. Лапушкіна Н. П. Українськє письменство Краматорська [Текст] : До 135-річчя м. Краматорська / Н. П. Лапушкіна. - Краматорськ : «Тираж-51», 2003. – 84 с.
7. Лине слово над Тором [Текст] : збірка поезії / уклад. О. Л. Максименко. - Краматорськ : ЦТРІ «Друкарський дім», 2018. - 100 с.

8. Многоцветье имен [Текст] : литер.-худож.альманах. Вып.5 / отв. ред. М. Е. Стельмах. - Донецк : Точка опоры, 2011. - 528 с.

9. Мой город - мое вдохновенье [Текст] : поэтические произведения к 145-летию Краматорска / сост. Н. И. Якименко. – Слов'янськ : «Вид-во «Друкарський двір», 2013. - 132 с. : ил.

10. От сердца – к сердцу. Від душі до душі [Текст] збірка поезії / уклад. О. Л. Максименко. - Краматорськ : ЦТРІ «Друкарський дім», 2019. - 176 с.

11. Особисті архівні документи, фотоматеріали дійових осіб нарису, архів ЦМПБ сектору краєзнавства.

12. Письменники Донеччини (1923-2008) [Текст] // Донбас - Донбасс : Журнал письменників України. - 2007. - № юбилейный. - С. 90-98.

13. Романько, В. І. Література Донецького краю [Текст] : посібник для вчителя / В. І. Романько. - Донецьк, 2006. - 264 с.

14. Світ слова. Краматорська література в іменах [Текст] / уклад. Н. І. Якименко. - Краматорськ : Відділ культури і туризму Краматорської міськ. ради; ЦМБ для дітей ім. О.С.Пушкіна; Офсет, 2011. - 642 с

15. Судьбою посланное слово [Текст] : сборник стихов поэтов г. Краматорска / сост. Г. С. Школа. - Краматорск : Тираж-51, 2013. - 384 с.

16. Українські письменники Краматорська [Текст] : довідник-антологія 1868-2013 рр. / уклад. О. Л. Максименко. - Слов'янськ : Друкарський двір, 2014. - 200 с.

17. Я в сердце поселю любовь [Текст] : сборник стихов поэтесс г.Краматорска / сост. Г. С. Школа. - Краматорск : «Тираж-51», 2012. - 360 с.

18. Я часто вспоминаю о войне... [Текст] : сборник памяти Степана Таманова и литераторов-фронтовиков / под общ. ред. А. Товберга. - Донецк : Нац. Союз писателей Украины, 2014. - 100 с.

Зміст

Вступ	3
Абрамовський В.А.	5
Апонюк В.Я.	11
Воропаєв В.І.	15
Доценко Ю.Т.	24
Дрига Л.П.	34
Дударчик З.Я.	43
Дятлікова Т.	52
Максименко О.Л.	59
Онацька Г.М.	68
Орлова Г.І.	76
Рибкін В.В.	86
Супліченко М.П	96
Сиротенко В.П	105
Таран А.	118
Шишкін С.В.	124
Юзвін О.О.	132
Список використанних джерел	140